

พระศรีสวรินทร มณีจินดา

พระธรรม ยาทักขิ

คู่มือครูรวีวารมณีจินดา

พระคริสตธรรมศึกษา

พระธรรมยาขอบ

คู่มือครูรวีวารศึกษา

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปทุมโพธิ์ กรุงเทพฯ 4

คำนำ

พระธรรมยาขอบฉบับนี้ จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นคู่มือครูวิวารศึกษา แนวเดียวกันกับพระธรรมโรม และพระธรรมโครินธ์ อันเป็นส่วนหนึ่งของพระคริสตธรรมศึกษา ทั้งนี้ก็เพราะได้คำนึงถึงความยากลำบากของครูบางคน ซึ่งอยู่ในถิ่นกันดาร ขาดคู่มือที่ปรึกษาไม่มีสถานที่ค้นคว้าเตรียมแนวการสอน ในอันที่จะชักนำวิญญาณของผู้อื่นเข้ามาหาพระเยซูคริสต์เจ้าได้

ฉะนั้นคู่มือครูสำหรับครูวิวารศึกษา ในชุดพระคริสตธรรมศึกษานี้ จึงเปรียบเสมือนที่ปรึกษา และเครื่องมือในการที่จะขจัดความยุ่งยากเหล่านี้ให้หมดไป และเป็นแนวทางให้ครูแต่ละท่านได้เตรียมตัว และดำเนินการสอนได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น แต่เพื่อให้การสอนของท่านได้ผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ก็ควรจะให้นักศึกษาที่ท่านสอนนั้นมีหนังสือประกอบบ้างเล็กน้อย ดังนี้ ผู้ใหญ่และเยาวชนควรมีชุด **สายซลธาร** และเด็กควรมีชุด **พรทิพย์** ชุดดังกล่าวนี้มีทั้งข้อพระธรรม และข้อท่องจำที่ดี มีประโยชน์ไว้พร้อมสะดวกแก่การใช้มาก

แต่อย่างไรก็ตาม จุดมุ่งหมายแท้จริงของผู้จัดทำพระธรรมชุดนี้ ก็เพื่อเป็นเพียงการแนะนำอย่างหนึ่งในหลาย ๆ แนวทาง ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอนท่านนั่นเอง มิได้หมายความว่า จะให้เป็น การกำหนดบังคับ ให้ทุกคนสอนตามแนวทางนี้ จนละเลยการศึกษาค้นคว้า ซึ่งตนกำลังดำเนินอยู่เสีย

ในที่สุดนี้ ขอให้พระเจ้าทรงนำและอวยพระพร ครูผู้สอนในโรงเรียนวิวารศึกษาทุกท่าน ให้ การสอนของท่าน จงบังเกิดผลแก่จิตวิญญาณของผู้ศึกษายิ่งขึ้นเถิด

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

สารบัญ

บทเรียนที่ 1 การทดลองความเชื่อ.....	5
บทเรียนที่ 2 การทดลองความเชื่อ (ต่อ).....	9
บทเรียนที่ 3 การฟังและปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้า	12
บทเรียนที่ 4 พระราชบัญญัติ กัับการเลือกหน้าคน	15
บทเรียนที่ 5 ความเชื่อและการประพาศ.....	18
บทเรียนที่ 6 ลึน สัตว์ร้ายที่เลี้ยงไม่เชื่อง	22
บทเรียนที่ 7 ปัญญาแท้ กัับปัญญาเทียม	25
บทเรียนที่ 8 การทะเลาะวิวาทกันระหว่างคริสเตียน.....	29
บทเรียนที่ 9 การถ่อมตน.....	33
บทเรียนที่ 10 ความบกพร่องของคริสเตียน	37
บทเรียนที่ 11 คำแนะนำสำหรับผู้ที่ยากเป็นคนมั่งมี	40
บทเรียนที่ 12 การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์	44
บทเรียนที่ 13 การอธิษฐาน	47

บทเรียนที่ 1 การทดลองความเชื่อ

คำนำ

พระธรรมยากอบเป็นจดหมายฝากของท่านยากอบ ถึงคริสเตียนชนชาติยูดาเยรูซาเล็มสองตระกูล ซึ่งกระจัดกระจายอยู่ตามที่ต่าง ๆ ในสมัยนั้น จดหมายฉบับนี้มีคำมหาศาลแก่การศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่คริสเตียนปัจจุบัน ซึ่งกำลังตกอยู่ในสภาพแห่งการถูกทดลองอย่างหนัก ทั้งฝ่ายร่างกายและจิตใจ คริสเตียนเป็นจำนวนมากที่กำลังทอดย่อนกำลัง และเหินห่างจากพระเจ้า ถ้าได้ศึกษาพระธรรมยากอบแล้ว จะช่วยให้มีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น และจะเพิ่มเติมกำลังฝ่ายวิญญาณจิตใจให้เข้มแข็งสามารถทนรับการทดลองต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ทุกโอกาส

ยากอบเป็นน้องชายของพระเยซูคริสต์ ตอนแรก ๆ ท่านไม่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์โลก เคยหัวเราะเยาะและต่อต้านพระเยซู แต่หลังจากที่องค์พระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ทรงฟื้นคืนพระชนม์ในวันที่สาม และทรงปรากฏแก่อัครสาวกของพระองค์ ตลอดจนตัวท่านเองด้วย ท่านจึงเชื่อแน่ว่า พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า ตั้งแต่นั้นมา ท่านก็สำนึกตัว กลับใจใหม่ เชื่อฟังพระองค์ถวายชีวิตเป็นทหารที่ซื่อสัตย์ จงรักภักดีต่อพระองค์ มีเรื่องเล่าว่า ประมาณ ค.ศ.62 คริสตจักรได้ถูกข่มเหงรังแกอย่างหนัก มีศัตรูมาข่มขู่ให้ท่านยากอบปฏิเสธพระเยซู แต่ท่านได้เชื่อฟังในพระเยซูคริสต์อย่างเข้มแข็งอยู่แล้ว ไม่ยอมปฏิเสธ จึงถูกศัตรูบังคับให้ขึ้นไปอยู่ที่หอคอยสูงบนกำแพงเมือง และถูกผลักลงมาจากหอคอย หมายถึงลงโทษให้ถึงแก่ความตาย แต่ท่านก็ยังไม่ตาย ศัตรูจึงเอาก้อนหินขว้างซ้ำเติมจนถึงแก่ความตายในที่สุด ท่านเป็นคริสเตียนที่แท้จริง ขอมสละชีวิตดีกว่าจะขายพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า

ยากอบ 1:1-8

1 แม้ว่ายากอบจะเป็นน้องชายของพระเยซูคริสต์ แต่ท่านมิได้ถือว่าที่เป็นพี่น้องกันจะทำให้ท่านได้รับความรอด ท่านกล่าวว่า ท่านเป็น “ทาสของพระเยซูคริสต์” ท่านต้องถ่อมใจลงต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดเป็นส่วนตัว ท่านจึงมีสิทธิ์เข้าในแผ่นดินสวรรค์ได้ การที่คนบาปจะได้รับความรอดหรือเป็นคริสเตียนนั้น ไม่ใช่อาศัยบรรพบุรุษ บิดามารดาหรือญาติพี่น้องที่เป็นคริสเตียน แต่เป็นเรื่องส่วนตัวของผู้นั้นโดยเฉพาะ ผู้ใดเชื่อผู้นั้นก็ได้รับความรอด เปรียบเหมือนการรับประทานอาหารผู้ใดหิวและรับประทาน ผู้นั้นก็อิ่ม จะรับประทานแทนกันและกันไม่ได้

2-4 มีคริสเตียนที่เชื่อใหม่ ๆ บางคนเข้าใจผิด นึกว่าเมื่อเชื่อพระเยซู และเป็นคริสเตียนแล้ว จะไม่มีความทุกข์ลำบากอีกเลย แท้จริงพระเยซูคริสต์มิได้ทรงสอนเช่นนั้น พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ในโลกนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์ แต่จงวางใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” ตราบใดที่เรายังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เรื่องความทุกข์ความลำบาก ย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่คริสเตียนมีข้อแตกต่างไปจากชาวโลก คือ เราสามารถมีความสุขได้ ขณะที่มีความลำบากและความทุกข์ ความสุขชนิดนี้เป็นความสุขที่แท้จริง เป็นความสุขที่ได้รับจากพระเจ้า คริสเตียนคนหนึ่งเป็นพยานว่า ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง เขาและเพื่อน ๆ ได้ลี้ภัยไปอยู่ในป่ากันดารแห่งหนึ่ง เพื่อน ๆ ที่ไปด้วยรู้สึกกลัว และมีความทุกข์มาก แต่เขาไม่กลับ และไม่มี ความทุกข์เลย แม้จะเผชิญกับภัยอันตราย และการกันดารอาหาร เขาก็ยังคงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ได้ตลอดเวลา เพราะเขาทราบว่า พระเจ้าสถิตอยู่ด้วย ไม่มีอะไรยากสำหรับพระเจ้าเลย หากเขาจะต้องตาย วิญญาณของเขาก็จะไปอยู่กับพระเจ้า รับความสุขนิรันดร์บนเมืองสวรรค์ แม้ว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้ศัตรูทำอันตรายแก่เขา เขาจะปลอดภัยเพราะเขาเชื่อตามคำทรงสัญญาของพระเจ้าที่ว่า “แม้ว่าชนคนหนึ่ง จะหลุดไปก็หามิได้” ฉะนั้นเขาจึงมีความสุขใจในพระเจ้า

ความทุกข์อาจเกิดขึ้นได้หลายทางเช่น (ก) เพราะความบาปซึ่งเราได้กระทำ นำเราไปสู่ความทุกข์ (ข) เพราะพญามารซาตาน ต้องการล่อลวงให้เราหลงผิด จึงใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อเราจะทอดถอนใจห่างจากพระเจ้า (ค) เพราะการทดลองที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้มีขึ้น

บางครั้งพระเจ้ายิ่งทรงอนุญาตให้คริสเตียนถูกทดลอง เพื่อพิสูจน์ว่า มีความเชื่อและรักพระองค์จริงหรือไม่ พระองค์จึงอนุญาตให้คริสเตียนตกอยู่ในสภาพลำบากและมีความทุกข์ชั่วคราว คุณเดียวกับที่พระองค์ทรงอนุญาตให้เกิดแก่โยบ อับราฮัม และคนอื่น ๆ อีกหลายคนมาแล้ว คนที่เชื่อและรักพระเจ้าอย่างแท้จริง อาจจะรู้สึกเสียใจ ท้อใจลำบากใจบ้างในตอนต้น แต่เมื่อสำนึกถึงพระคุณและความรักของพระเจ้าแล้ว เขาก็สงบใจถ่อมตัวลง ยอมรับการทดลองทุกประการ ด้วยความยินดี

พระประสงค์ที่แท้จริงของพระเจ้า ในการให้คริสเตียนถูกทดลองนั้น ก็เพื่อให้คริสเตียนได้รับประโยชน์ มีความยินดี เกิดความเพียร และเพื่อทำการให้ได้ผลสำเร็จ ผู้ที่ไม่เคยประสบความยากลำบากมาก่อนเลย เมื่อถึงภาวะที่ต้องเผชิญกับความลำบากแม้แต่เพียงเล็กน้อยเขาจะรู้สึกว่า เกินกำลังที่เขาจะทนได้ ในที่สุดการงานที่ควรจะทำให้เกิดผลสำเร็จ ก็กลับล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง

อีกประการหนึ่ง การทดลองทำให้คริสเตียนรู้จักพระเจ้าดียิ่งขึ้น คริสเตียนส่วนมาก เมื่อมีความสุขสบายทุกอย่าง ไม่ค่อยนึกถึงพระเจ้า ไม่อยากอธิษฐาน ไม่อยากอ่านพระคัมภีร์ ไม่อยากไปโบสถ์ แต่เมื่อพบอันตราย มีความทุกข์ลำบากเกิดขึ้นเขาก็นึกถึงพระเจ้าทันที เริ่มอธิษฐาน เริ่มอ่านพระคัมภีร์ ขณะนั้น เขาก็จะเข้าใจถึงความรักและฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า ประสบการณ์เช่นนี้ย่อมจะเพิ่มความเชื่อให้แก่คริสเตียนผู้นั้น

5-8 โดยทั่วไป คริสเตียนจะอธิษฐานด้วยใจร้อนรน ด้วยความหิวกระหาย และเอาจริงเอาจัง ต่อเมื่อเขารู้สึกมีความต้องการทางจิตใจ คุณคนซึ่งกระหายน้ำจัด จะพยายามทุกวิถีทาง เพื่อจะให้น้ำมาดื่ม คริสเตียนซึ่งตกอยู่ในการทดลอง ก็เช่นเดียวกันคือต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้า ท่านยากอบได้สอนหลักสำคัญในการอธิษฐานขอต่อพระเจ้าขณะเมื่อประสบการทดลองไว้ดังนี้

ก. *จงขอสติปัญญา* ในที่นี้ ท่านยากอบเล็งถึงสติปัญญา ในการที่จะรู้จักและเชื่อฟังพระเจ้า ความต้องการอันใหญ่ยิ่งที่สุดสำหรับคริสเตียน ซึ่งตกอยู่ในการทดลองคือการรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า ถ้าเราทราบแล้วว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นและตนกำลังกระทำอยู่ เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เราก็จะมีกำลังใจที่จะต่อสู้ต่อไป น้ำพระทัยของพระเจ้านั้น บางครั้งก็เป็นสิ่งที่เข้าใจยากสำหรับเราผู้ซึ่งมีสติปัญญาอันจำกัด เพราะฉะนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทูลขอสติปัญญาเพิ่มเติม เพื่อเราจะรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ สามารถทนต่อการทดลอง และจัดการกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องสำหรับนักเรียน นักศึกษา หรือผู้ประกอบการต่าง ๆ หากรู้จักพระเจ้า และน้ำพระทัยของพระเจ้าและยอมให้พระเจ้าเป็นใหญ่ในชีวิตของเขา ก็ย่อมได้รับสติปัญญาจากพระเจ้าด้วย เพราะพระเจ้าเป็นบ่อเกิดแห่งสติปัญญา

ข. *จงขอต่อพระเจ้า* บ่อยครั้งในชีวิตคริสเตียน ที่มองข้ามความสามารถของพระเจ้ามอบความไว้วางใจให้แก่มนุษย์ แทนที่จะมอบให้แก่พระเจ้าพระองค์ทรงเสวยพระทัยอย่างยิ่ง ที่เห็นมนุษย์ขาดความเชื่อในพระองค์ พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า จะประทานให้คนทั้งปวงด้วยเต็มพระทัย และมีได้ทรงคิดว่า ฉะนั้นเมื่อมีความต้องการสิ่งใดจงขอต่อพระเจ้า หากเป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ พระองค์ก็จะประทานให้อย่างแน่นอน

ค. *จงขอด้วยใจเชื่อ* การที่จะอธิษฐานทูลขอสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากพระเจ้า ต้องมีความเชื่ออย่างแท้จริงว่าจะได้รับ ไม่ใช่อธิษฐานขอต่อพระเจ้าแต่ปาก ส่วนตาและจิตใจพยายามสอดส่ายหาความช่วยเหลือจากมนุษย์ วิธีนี้ไม่เรียกว่าความเชื่อ ความเชื่อคือความมั่นใจ ในสิ่งที่ตนยังมองไม่เห็น เมื่ออธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าแล้ว แม้ว่าพระเจ้าไม่ตอบทันทีทันใด แต่เรามั่นใจได้ว่า พระเจ้าทรงโปรดตอบคำอธิษฐานของเราอย่างแน่นอน (ดู มัทธิว 7:7-11)

อย่ามีใจสงสัยเลย การสงสัยคือการไม่เชื่อ ประชาชาติอิสราเอลสงสัยพระเจ้าไม่เชื่อพระองค์ ในที่สุดต้องตายอยู่ในป่า อาดัมและเอวา สงสัยไม่เชื่อคำเตือนของพระเจ้าจึงพบกับความพินาศ คริสเตียนซึ่งกำลังตกอยู่ในการทดลองนั้นจะเกิดการสงสัยได้ง่าย ๆ นี่เป็นแผนการณ์ร้ายของพญามารซาตาน ที่จะทำให้คริสเตียนท้อถอยละทิ้งพระเจ้า เพราะฉะนั้น เมื่อมีการทดลองเกิดขึ้น ความเชื่อจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด จงจำไว้เสมอว่า การที่พระเจ้าอนุญาตให้การทดลองเกิดขึ้นแก่คริสเตียนนั้น ก็เพื่อผลประโยชน์เขานั้นเอง เพื่อบุตรของพระองค์จะได้เข้มแข็งยิ่งขึ้น จงมีความเชื่อ และไว้วางใจในพระองค์ เพราะการ

ทดลองซึ่งพระเจ้าได้อ่อนโยนทำให้เกิดขึ้นแก่เรานั้น พระองค์ได้สัญญาไว้ว่า จะไม่หนักเกินกำลังที่เราจะทนได้ (ดู 1 โครินธ์ 10:13)

คำเตือนสุดท้ายในบทเรียนวันนี้ ก็คือว่า อย่าให้เราเป็นคนสองใจ เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง หากเราสงสัยว่า พระเจ้าจะไม่ทรงโปรดตอบคำอธิษฐานของเรา ก็เท่ากับเราขัดขวางมิให้พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเรา เนื่องด้วยความไม่เชื่อของเรานั้นเอง ดังนั้นให้เราขอโดยใจเชื่อจริง ๆ แล้วพระเจ้าจะทรงตอบ และเราก็เป็นที่พอพระทัยพระองค์ด้วย

บทเรียนที่ 2 การทดลองความเชื่อ (ต่อ)

ยากอบ 1:9-18

9-11 คริสเตียนส่วนมากเชื่อในเรื่องการทรงนำของพระเจ้า แต่ไม่ยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตาม การทรงนำของพระเจ้าทุกเวลา เมื่อพระเจ้าประทานความสุข ให้ทุกอย่าง การงานสะดวกสบาย ราบรื่น และสำเร็จง่ายดาย ก็มีความยินดี ภูมิใจในความสำเร็จของตนจนกระทั่งบางคนหลงลืมตัว นึกว่าความสำเร็จทุกอย่างนั้น เป็นเพราะความสามารถของตนเองไม่ถวายพระเกียรติแก่พระเจ้า แต่บางครั้งในชีวิตคริสเตียน เราต้องเผชิญปัญหาข้อข้องใจและความลำบากหลายอย่าง การงานที่กำลังทำก็ไม่ได้ผล สมดังใจนึก มีอุปสรรคขัดขวางตลอดเวลา หลายคนเมื่อตกอยู่ในสภาพดังนี้ ก็กล่าวหาพระเจ้าว่า ทำไมพระเจ้าจึงไม่รักเขาไม่ช่วยเขา ไม่ฟังคำอธิษฐานของเขา พระเจ้าลำเอียง ที่สุดเขาก็ท้อถอย และหลงผิดไปการที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ความลำบาก และการทดลองเกิดขึ้นแก่เขา ก็เพื่อให้เขาเชื่อฟังพระองค์ ยอมดำเนินตามการทรงนำของพระองค์ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็ดยามสุขหรือทุกข์พระเจ้าต้องการให้คริสเตียนมีความชื่นชมยินดีอยู่ตลอดเวลา เพราะความชื่นชมยินดีเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของคริสเตียน และเป็นการถวายเกียรติยศให้แก่พระเจ้า

ชายคนหนึ่งได้โดยสารรถไฟไปเชียงใหม่ มีเพื่อนผู้โดยสารร่วมตู้เดียวกับเขาเป็นจำนวนมาก แต่ผู้โดยสารคนหนึ่งที่นั่งตรงกันข้ามกับเขา มีลักษณะแตกต่างกับคนทั่วไปใบหน้าของเขาสุภาพอ่อนโยน ยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างคนมีความสุข ชายผู้นี้จึงหาโอกาสพูดกับเขา และถามว่า “คุณเป็นคริสเตียนใช่ไหมครับ” ผู้โดยสารคนนั้นตอบด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสว่า “ใช่ครับ คุณทราบที่ผมเป็นคริสเตียนได้อย่างไร” ชายคนนั้นตอบว่า “ใบหน้าที่คุณยิ้มไปด้วยความสุขของคุณบอกผมครับ” และเขาได้กล่าวต่อไปว่า “เมื่อก่อนผมก็เป็นคริสเตียน แต่เดี๋ยวนี้ห่างเหินจากพระเจ้า ยุ่งอยู่กับการค้าอย่างเดียว รู้สึกมีภาระหนักทางจิตใจมาก ผมอยากจะมีความสุขอย่างคุณเหลือเกิน”

ยากอบได้ชี้ให้เราเห็นชีวิตของมนุษย์ในโลกนี้ว่า ไม่จริงยั่งยืนตลอดไป วันหนึ่งจะร่วงโรยเหี่ยวแห้งไปดังดอกหญ้า เพราะฉะนั้นอย่าให้ความมั่งมี ความจนเป็นเหตุซึ่งก่อความทุกข์ลำบากแก่เรา เวลาที่เรามีอยู่ไม่ก็ลับไปในโลกนี้ ก็จงใช้ให้เป็นประโยชน์สำหรับการถวายพระเกียรติแก่พระเจ้าจะดีกว่า

12 ข้อนี้มีค่ามาก เราควรจะต้องจำให้ขึ้นใจ เพราะเปรียบเหมือนยาชูกำลังให้เรามีความมานะพร้อมที่จะต่อสู้ในเมื่อมีการทดลอง ยากอบได้เน้นให้เราทราบว่า “คนนั้นที่สู้ทนการทดลอง จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต” ไม่ใช่สู้ทนลำบากเปล่า ๆ แต่จะได้มงกุฎแห่งชีวิตจากพระเจ้า นี่เป็นคำสัญญาของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เองคริสเตียนที่รักพระเจ้าเป็นจำนวนมาก จึงยอมสละความสุขส่วนตัว สละ

บ้านเรือนครอบครัว ชื่อเสียงและตำแหน่งถวายด้วยอมล้าปากเพื่อพระเจ้าทุกอย่าง แม้จะต้องเดินทาง ด้วยเท้าเป็นระยะทางหลายสิบกิโลเมตร เพื่อนำข่าวประเสริฐแห่งความรอด ไปประกาศให้แก่คนที่ตก อยู่ในความบาปให้กลับใจใหม่ แม้จะถูกเขาดูหมิ่นเยาะเย้ย หรือแม้กระทั่งจะถูกจับไปทรมาน ประหาร ชีวิตก็ยังมีความยินดี มีความเชื่อ มั่นคงในพระเจ้า ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง

การที่คริสเตียนจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิตนั้น มีข้อพึงปฏิบัติอยู่สามประการคือ

ก.เมื่อประสบกับการทดลอง อย่าได้คิดว่าเป็นเคราะห์ร้าย ควรเข้าใจว่าเป็นพระพรของพระเจ้า ต่างหาก เพราะเป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าจะประทานมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เรา

ข.ในที่นี้มิได้สอนว่า ความสุขย่อมมีแก่คนที่ถูกทดลอง แต่สอนว่าความสุขย่อมมีแก่ผู้ที่ “สู้ทน การทดลอง” เพราะฉะนั้นเมื่อมีการทดลองเกิดขึ้น จงอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้า ให้พระองค์ประทาน สติปัญญา กำลังและความสามารถในการต่อสู้กับการทดลองนั้น

ค.พระเจ้าประทานมงกุฎ แก่ผู้ที่ “รักพระองค์” ความรักนี้แหละเป็นกำลังที่จะทำให้เราสามารถ ชนะต่อการทดลองได้ เป็นความรักทำนองเดียวกับพระเยซูได้ตรัสถามเปโตรว่า “เจ้ารักเรามากกว่าสิ่ง เหล่านี้หรือ”

พระเจ้ามิได้ทรงสัญญาว่าจะประทานมงกุฎแห่งชีวิตแก่นักเทศน์ที่มีชื่อเสียง แก่คนที่มีความสามารถ แก่ศาสนาจารย์ แก่ผู้ปกครอง แต่พระองค์จะประทานแก่ผู้ที่รักพระองค์ การทดลองและความทุกข์ลำบากเป็นเครื่องพิสูจน์อย่างหนึ่งว่า เรารักพระองค์อย่างแท้จริงหรือไม่

13-15 คริสเตียนบางคน เมื่อท้อถอยอ่อนแอลง หันไปสู่ความชั่ว ก็มีจะกล่าวหาว่า เพราะคนอื่นทำให้เขาหลงผิด เพราะคนนั้นชั่วให้โมโหเพราะศิษยาภิบาลเทศนาไม่ดี เพราะคนอื่นไม่รักพระเจ้า เพราะสิ่งแวดล้อมบังคับ ฯลฯ คำพูดเหล่านี้เป็นการแก้ตัวทั้งนั้น แท้จริงเป็นความอ่อนแอของตัวเอง ยอมให้การทดลองของพญามารชนะจิตใจของเรา ยอมกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนัง ละทิ้งพระเจ้ากลับหลงรักการฝ่ายโลก ฉะนั้นคริสเตียนทุกคนจึงอย่าได้กล่าวหาซึ่งกันและกันเลย ขอให้แสงสว่างของพระเจ้าส่องเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อทุกคนจะได้เห็นข้อบกพร่องของตัวเอง ขอให้พระโลหิตของพระองค์ชำระล้างดวงจิตของเราให้ขาวสะอาดบริสุทธิ์ให้มีความรัก สนับสนุนกับพระเจ้า ร่วมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน บำรุงคริสตจักรของพระเจ้าให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

16,17 ขอผู้อ่านสนใจคำว่า “อย่าหลงเลย” เราจะชนะการทดลองได้ เราต้องไม่หลงกลต่าง ๆ ของพญามารซาตาน พญามารไม่เพียงแต่ใช้ความทุกข์ลำบากมาล่อลวงมนุษย์เท่านั้น แต่ยังใช้ความสุข ฝ่ายโลก ความสวยงาม ความเข้าวนใจในรูปสลักเสียงมาทดลองคริสเตียนอีกด้วย การทดลองชนิดนี้ เป็นการทดลองที่อันตรายที่สุด คริสเตียนนับจำนวนไม่ถ้วนได้หลงหายไป ละทิ้งพระเจ้า ทรมานต่อพระองค์ เพราะได้หลงลืมตัวมัวสุขอยู่กับความสุขเพียงชั่วคราว ซึ่งพญามารใช้เป็นเหยื่อล่อใจ คริส

เดือนต้องระงับตัว สักเกตดูให้ดี เพราะของประทานอันเลิศทุกอย่างมาแต่เบื้องบน ของประทานอันเลิศเหล่านี้ ไม่เพียงแต่ดีพิเศษในโลกที่เราอยู่เท่านั้น แต่ยังดีพิเศษและเลิศล้ำในเมืองสวรรค์ด้วย ไม่ใช่สุขชั่วคราว ดีชั่วคราวดังที่เราเข้าใจ ที่ตาของเรามองเห็น แต่เป็นความสุขที่ยั่งยืนชั่วนิรันดร์

“อย่าหลงเลย” อย่าเห็นแก่ของดีซึ่งจะได้รับจากฝ่ายโลก เพียงเล็กน้อย และชั่วคราวเท่านั้น จนทำให้มองข้ามของประทานอันเลิศจากพระเจ้า พระเจ้าทรงมีของดีทุกอย่างพร้อมบริบูรณ์ที่จะประทานให้แก่มนุษย์ “เหตุฉะนั้นถ้าท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านอยู่ในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์” (มัทธิว 7:11) ขอขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม พระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง เมื่อพระองค์ทรงตั้งพระทัยแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงบันดาลให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยคำตรัสอันสัตย์จริง พระองค์ทรงเลี้ยงดูชนชาติอิสราเอลในป่าเป็นเวลาถึงสี่สิบปีอย่างไร พระองค์จะเลี้ยงดูเราอย่างนั้น พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้บำรุงเลี้ยงเรา เราจะไม่ขัดสนสิ่งใดเลยพระองค์ทรงช่วยชนชาติอิสราเอล และผู้รับใช้เป็นจำนวนมากของพระองค์ ให้ชนะศัตรูอันใด พระองค์ก็จะทรงประทานอำนาจให้เราชนะพญามารในทุกวันนี้ฉันนั้น

18 ในสมัยก่อนพระเจ้าได้ทรงบัญชาให้ชนชาติอิสราเอล ถวายผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ประทานให้นั้นแก่พระองค์ พระองค์ทรงพอพระทัยผู้ที่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ไม่ต้องการทรัพย์สิน มรดก เงินทองจากเรา พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้เรามอบกาย ถวายชีวิตของเราแก่พระองค์ คุณชนชาติอิสราเอลที่ได้ถวายผลแรกให้แก่พระองค์

บทเรียนที่ 3 การฟังและปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้า

ยากอบ 1:19-27

บทเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์บทนี้ มีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของคริสเตียนเรามาก ขอให้เราเอาใจใส่และนำไปปฏิบัติ ให้ถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

19, 20 ตอนท้ายของข้อ 19 สอนว่า “ให้ทุกคนว่องไวในการฟัง” ข้อนี้บอกให้เราทราบว่า ใครบ้างที่ต้องฟังพระวาทะของพระเจ้า ไม่เพียงแต่คนที่ยังไม่เคยฟัง ไม่เคยเชื่อ ไม่เคยรู้จัก หรือคริสเตียนใหม่เท่านั้นที่ต้องฟัง แต่ทุกคนต้องฟัง คำว่า ทุกคน หมายถึงผู้ที่เป็นคริสเตียนและผู้ที่ยังไม่เป็นคริสเตียน รวมทั้งผู้ปกครอง มัคทายก อาจารย์ และศิษยาภิบาลด้วย เพราะพระวาทะของพระเจ้าเป็นทิพย์อาหารฝ่ายวิญญาณจิต มนุษย์ไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้ โดยปราศจากอาหารบำรุงเลี้ยงร่างกายฉันใด คริสเตียนก็ไม่อาจมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณจิต โดยปราศจากทิพย์อาหารบำรุงเลี้ยงฉันนั้น

ในชีวิตประจำวัน เราต้องการพระวาทะของพระเจ้า เพื่อกระตุ้นเตือนใจเสมอ ขณะใดที่เราปล่อยตัวคิดจะทำบาป พระวาทะของพระเจ้าซึ่งอยู่ในจิตใจ จะเตือนเราไม่ให้กระทำ “เหตุฉะนั้นถึงแม้ท่านจะรู้แล้ว และบัดนี้ตั้งอยู่ในความจริงแล้วก็ดี ข้าพเจ้าก็พร้อมอยู่เสมอ ที่จะเตือนสติท่านทั้งหลาย ให้ระลึกถึงข้อความเหล่านั้น” (2 เปโตร 1:12)

คริสเตียนบางคนนึกว่า พระวาทะของพระเจ้าที่เคยได้ฟังแล้ว ไม่จำเป็นต้องฟังอีก เขารู้สึกเบื่อหน่ายต่อคำเทศนาซ้ำ ๆ ซาก ๆ และข้อพระธรรมซึ่งต้องอ่านแล้วอ่านอีก เมื่อถึงวันอาทิตย์ ก่อนจะไปโบสถ์ บางคนชอบถามว่า “อาทิตย์นี้ใครเป็นคนเทศน์” ถ้าเป็นนักเทศน์ที่เขาไม่ชอบฟัง ก็ไม่เต็มใจไป บางคนเข้าไปในโบสถ์ถึงเวลาเทศนา หูฟังไปอย่างหนึ่ง ใจก็วิจารณ์ไปอีกอย่างหนึ่ง ไม่มีใจถ่อมที่จะฟังพระวาทะของพระเจ้าเลย พระธรรมตอนนี้สอนกล่าวว่า “จงว่องไวในการฟัง ช้าในการพูด ช้าในการโกรธ” ไม่ว่านักเทศน์จะเทศน์ดีหรือไม่ดี เป็นเรื่องที่เคยได้ฟังมาแล้วหรือเป็นเรื่องซึ่งเราไม่ชอบใจ เราก็ต้องฟัง เมื่อถ่อมใจลง เปิดจิตใจออกพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงทำงานในจิตใจ ให้เราได้รับประโยชน์อย่างมหาศาล เพราะการฟังนั้นเป็นการฟังพระวาทะของพระเจ้า ไม่ใช่ฟังวาทศิลป์ การมคมคาย หรือคำสอนของมนุษย์

21 บางครั้งเมื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า เราไม่เข้าใจ ไม่สามารถเก็บรักษาไว้ และไม่เกิดผลอันใดเลย ทั้งนี้เนื่องจากมีสิ่งโสโครกเปี่ยมล้นอยู่ในจิตใจ จึงไม่มีที่จะเก็บพระวาทะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า สมมุติว่ามีแก้วน้ำใบหนึ่ง บรรจุของสกปรกส่งกลิ่นเหม็น เต็มล้นอยู่ แม้เราจะเติมน้ำสะอาดลงไป สิ่งซึ่งอยู่ในถ้วยแก้วก็ยังสกปรก ส่งกลิ่นเหม็นอยู่ตนเอง วิธีแก้ก็คือเทของสกปรกทิ้ง ชำระล้างถ้วยแก้วให้

สะอาด เต็มน้ำสะอาดลงไปใหม่ ก็จะได้ น้ำสะอาดบริสุทธิ์ที่เราต้องการ จิตใจของเราก็เช่นเดียวกัน หากยังมีความโสโครก ความชั่ว ความบาปอยู่ เมล็ดพืชซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์ได้หว่านไว้ จะไม่มีวันเจริญงอกงาม จะไม่ออกดอกออกผลเลย เพราะความบาปปกคลุมเอาไว้ จึงไม่ได้รับแสงแดดแห่งพระวาระของพระเจ้า ฉะนั้นหากท่านผู้เป็นคริสเตียนรู้สึกเื่อยชาต่อพระวาระของพระเจ้า ก็จงสำรวจดูตัวเองว่ามีอะไรบกร่องฝ้ายวิญญาณจิต แล้วขอพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ชำระล้างให้ขาวสะอาดบริสุทธิ์ เพื่อพระธรรมบริสุทธิ์ของพระองค์ จะได้เจริญงอกงามในจิตใจเกิดเป็นผลที่ถวายพระเกียรติแก่พระเจ้า

22-25 การที่มีความกระหายในการฟังพระวาระของพระเจ้าเสมอ เป็นพรประเสริฐอย่างยิ่งสำหรับคริสเตียน แต่ถ้าฟังแล้วไม่ปฏิบัติตาม ก็หาประโยชน์อะไรมิได้ พระคริสตธรรมคัมภีร์บอกไว้ว่า คนเช่นนั้นเป็นคนล่อลวงตนเอง เหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจก ประเดี้ยวเดียวก็ลืมจำไม่ได้ว่าหน้าตาของตัวเป็นอย่างไร พระวาระของพระเจ้าเปรียบเสมือนกระจก ซึ่งส่องให้เรามองเห็นความสกปรก และข้อบกพร่องต่าง ๆ ของตัวเราเอง

ชายคนหนึ่งกลับจากงานที่อู่รถยนต์ เอากระจกส่องดูใบหน้า พบว่ามีรอยสกปรกอยู่หลายแห่ง แต่เขากลับพูดกับตัวเองว่า “ช่างมันเถอะ อย่าไปนึกอะไรเลย ถือว่าสะอาดก็แล้วกัน” นี้แสดงว่าเขากำลังหลอกตนเอง เพราะรอยสกปรกเหล่านี้จะหลุดหายไปเองไม่ได้จนกว่าจะได้รับการชำระ คริสเตียนเป็นจำนวนมากกำลังปฏิบัติเช่นเดียวกับชายคนนั้น บางคนเป็นคริสเตียนมาแล้วหลายสิบปีฟังคำเทศนา อ่านพระคัมภีร์มาแล้วเป็นจำนวนมากครั้ง แต่ไม่เคยปฏิบัติตามพระวาระของพระเจ้า ตามที่ได้ยินได้อ่านมาเลย ชีวิตของเขาเหล่านั้นจึงอ่อนแอ เหี่ยวแห้งเช่นเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

การที่จะให้คนอื่นทราบว่าเราเป็นคริสเตียนนั้น ไม่ใช่เพียงพูดแต่ปาก แต่ต้องแสดงออกมาให้คนอื่นเห็นด้วย กิริยาจา ทำทาง ความประพฤติ ตลอดจนความนึกคิดต่าง ๆ

เกี่ยวกับการฟังนั้น ในข้อ 25 สอนว่า “ผู้ใดที่พิจารณาดู” หมายความว่าฟังด้วยความตั้งใจ ฟังด้วยใจคิดพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน ฟังให้ถือว่าเป็นคำพูดของพญามาร ของมนุษย์ หรือของพระเจ้า ถ้าเป็นคำพูดของพระเจ้า จะตรงกับคำสอนในพระคัมภีร์ทุกอย่าง ฟังแล้วมีความอึดเอิบใจ เราต้องฟังพระวาระของพระเจ้าบ่อย ๆ เพื่อให้ฝังแน่นไว้ในจิตใจ ไม่หลงลืมอีกต่อไป ไม่ใช่ฟังเข้าหูขวาออกทางหูซ้าย เมื่อฟังแล้วก็ต้องประพฤติตาม ตอนท้ายของข้อ 25 บอกว่า “ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นคนประพฤติตาม” ฟังเท่านั้นไม่พอ ต้องประพฤติตามด้วย และสุดท้ายผู้ประพฤติตาม “คนนั้นจะได้รับความสุขในการของตน”

26,27 สองข้อสุดท้ายนี้บอกให้เราทราบว่า คนที่ปฏิบัติตามพระวาระของพระเจ้าอย่างแท้จริงนั้น แสดงออกทางไหนบ้าง เราพอจะจำแนกได้เป็นข้อย่อย ๆ สามข้อดังนี้

ก. ลำแดงออกทางลิ้น “รู้จักเหนียวรั้งลิ้นของตน” แม้ว่าลิ้นจะเป็นอวัยวะที่เล็กส่วนหนึ่งของร่างกาย แต่ก็สร้างบาปให้แก่มนุษย์มากมาย ลองทบทวนดูซิว่าวันหนึ่ง ๆ ลิ้นของเราพาให้ทำบาปกี่ครั้ง โทหกกี่ครั้ง นินทาคนกี่ครั้ง พูดยาที่ไม่เหมาะสมกี่ครั้ง อวดตัวกี่ครั้ง เพราะการไม่รู้จักเหนียวรั้งลิ้นของตนเอง ทำให้คริสเตียนต้องแตกแยกกัน ทำให้หมู่คณะต้องทะเลาะวิวาทกัน เกิดการเข้าใจผิดกันและกัน เหตุฉะนั้น กษัตริย์ดาวิดจึงตรัสว่า ข้าพเจ้าได้ออกวาจาว่า จงระวังทางประพฤติกองข้าพเจ้า เพื่อจะไม่กระทำผิดด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเอาปากของข้าพเจ้าไปบังเหียน ขณะเมื่อคนซึ่งอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า” (อ่านสคุดี 39:1)

ลิ้นของคริสเตียนควรเป็นลิ้นที่สรรเสริญพระเจ้า และนำความสงบสุขมาสู่เพื่อนมนุษย์เสมอ

ข. ลำแดงออกทางความรัก “การเยี่ยมลูกกำพร้าและหญิงหม้ายที่มีความทุกข์ร้อน” หากเราจะย่อพระคัมภีร์ทั้งเล่มให้สั้นที่สุด และได้ใจความสมบูรณ์จะได้คำว่า “ความรักของพระเจ้า” พระคัมภีร์เดิมได้แสดงความรักของพระบิดา พระคัมภีร์ใหม่ พระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม แสดงความรักของพระบุตร ตั้งแต่พระธรรมกิจการ จนถึงพระธรรมวิวรณ์ แสดงถึงความรักของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาแห่งความรัก พระเจ้าเองทรงเป็นความรัก คริสเตียนจึงควรประกอบด้วยความรักของพระเจ้า บางครั้ง คำเทศนาสั่งสอนอาจไม่สามารถคลอใจ ให้คนกลับใจใหม่เชื่อฟังพระเจ้าได้ แต่ความรัก ความอดทนของคริสเตียน ซึ่งลำแดงออกจากชีวิตประจำวัน สามารถคลอใจให้คนกลับใจใหม่ ต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ ดังคำกล่าวที่ว่า “การกระทำของเรานั้น ก็เสี่ยงดั่งยิ่งกว่าคำพูด”

ค. ลำแดงออกทางชีวิตประจำวัน “การรักษาตัวของตนให้พ้นจากราคีแห่งโลก” ถ้าชีวิตคริสเตียนของเราไม่แตกต่างจากชาวโลก ก็อย่าประกาศตนว่าเป็นคริสเตียนจะดีกว่า เพราะทำให้พระนามของพระเจ้าต้องเสื่อมเสีย นักเทศน์คนหนึ่งได้ไปประกาศพระกิตติคุณตามหมู่บ้านต่าง ๆ วันหนึ่งเขาได้ไปเยี่ยมครอบครัวหนึ่ง ซึ่งไม่เป็นคริสเตียน เล่าให้ฟังถึงเรื่องความรอด จบแล้ว นักเทศน์จึงถามว่า “คุณยินดีที่จะเชื่อพระเยซูไหม” เจ้าของบ้านตอบว่า “เชื่อพระเยซู กับ ไม่เชื่อมีอะไรแตกต่างกัน เพื่อนบ้านผมเป็นคริสเตียน ผมชวนเขาไปเล่นไพ่ เมาเหล้า เดินร่ำ สารพัดอย่างเขาก็ไปทั้งนั้น มิหนำซ้ำอยู่ในบ้าน ยังมีเรื่องกับภรรยาบ่อย ๆ”

น่าละอายชายหน้าเหลือเกิน คนเป็นจำนวนมากได้ขายพระเยซูคริสต์ไปแล้วเขาเป็นคริสเตียนแต่ชื่อ ชีวิตของเขาไม่มีพระเยซูคริสต์สถิตอยู่ด้วย เพื่อนที่รัก ท่านใช้ชีวิตประจำวันอย่างบริสุทธิ์ ตามแบบฉบับของพระเยซูคริสต์หรือเปล่า หากท่านรู้สึกตัวว่าหลงผิดไปแล้ว ยังไม่สายเกินไปที่จะกลับตัวความรักของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง พระองค์ยังคงรักท่านเช่นเดิม และยินดีอยู่กับความอ่อนแอของท่านทุกอย่าง

บทเรียนที่ 4 พระราชบัญญัติ กับการเลือกหน้าคน

ยากอบ 2:1-13

จากบทเรียนที่สาม ซึ่งได้เรียนไปแล้วนั้น เราคงจำได้ว่า ความรักเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในชีวิตประจำวันของคริสเตียน ความรักที่แสดงออกทางคำพูดและทางการกระทำ สามารถดึงดูดจิตใจให้คนรู้จักพระเจ้าและรักพระเจ้ายิ่งขึ้น แต่ความรักของคนส่วนมากมักลำเอียง ผู้ที่เป็นบิดามารดา มักรักบุตรของตนมากกว่าคนอื่น นายจ้างรักลูกจ้างที่รู้จักเอาอกเอาใจยกย่องสรรเสริญตน นักเรียนรักครูที่สอนเก่งและไม่ดุ หนุ่มสาวชอบบุคคลที่หล่อและสวย หรือมีความสามารถเป็นพิเศษ บางคนเคารพนับถือคนที่มีตำแหน่งสูงเป็นเศรษฐีมั่งมี แต่ดูถูกคนที่มีฐานะต่ำต้อยกว่า แม้จะพูดว่าไม่แบ่งชั้นวรรณะผู้ดีมีเงิน แต่ตนก็กำลังปฏิบัติตรงกันข้ามกับคำพูด

1-4 การปฏิบัติต่อคนอื่นนั้น ท่านยากอบได้สอนในข้อที่ 1 ว่า “อย่าเลือกหน้าคน” คำว่า “อย่าเลือกหน้าคน” เราอธิบายได้สองนัยดังนี้

ก. *ไม่ดูคนเพียงภายนอก* พระเจ้ามองดูคนแตกต่างจากที่มนุษย์มอง พระเจ้าไม่ดูมนุษย์เพียงจากภายนอกเท่านั้น แต่ดูลึกเข้าไปในจิตใจด้วย ส่วนมนุษย์มักดูเฉพาะภายนอก ถ้าเห็นคนใดแต่งตัวเรียบร้อย กิริยาท่าทางสุภาพ พุดจาละมุนละไมก็คิดว่าคนนั้นเป็นคนดี แต่ถ้าเห็นคนซึ่งแต่งกายไม่เรียบร้อย กิริยาท่าทางส่อไปในทางไม่สุภาพ ก็จะพูดว่าคนนั้นเป็นคนเลว การตัดสินหรือดูคนเพียงภายนอกนั้น อาจเป็นภัยอย่างยิ่ง เพราะบางคนมีกิริยาท่าทางและการแต่งกายเป็นผู้ดีทุกระเบียดนิ้ว แต่แท้จริงเป็นนักตุนมนุษย์ นักล้วงกระเป๋าเป็นตัวทำลายสังคม บางคนแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่เก๋คร่ำคร่า ทำทางไม่สง่าผ่าเผย ดูเฟิน ๆ เหมือนลุงเซย แต่แท้จริงเขาอาจเป็นผู้เปี่ยมล้นด้วยวิชาการและความสามารถ ทั้งเป็นผู้ประกอบด้วยความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ก็ได้

การที่จะตัดสินว่า ใครเป็นคริสเตียนที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง โดยดูแต่ภายนอกนั้น อาจให้เราเข้าใจผิดอย่างฉกรรจ์ ดังชาวพาริชายซึ่งชอบแสดงให้คนอื่นเห็นว่าเป็นคนที่รักพระเจ้า เคร่งบัญญัติ แต่พระเยซูประณามว่า เป็นคนหน้าซื่อใจคดดังนั้นพึงระวังไว้ อย่าตัดสินหรือปฏิบัติต่อคนโดยดูจากภายนอกเท่านั้น บางครั้งการเข้าใจผิดของเราอาจนำความผิดหวัง ความเสียใจ อย่างใหญ่หลวงมาสู่ตัวเองและผู้อื่นด้วย

ข. *ไม่ดูคนเพียงในด้านฐานะ* จากข้อ 2 ถึง 4 เป็นที่น่าเสียใจเหลือเกินที่คริสเตียนมากมายยอมให้อำนาจเงินทำให้ตาบอด ดังจะเห็นได้จาก คริสตจักรบางแห่ง ชอบเลือกผู้ปกครอง มีคนยาก และกรรมการต่าง ๆ จากพวกสมาชิกคริสเตียนที่ร่ำรวย ทั้ง ๆ ที่คริสเตียนดังกล่าวอาจยังมีความเชื่อที่ไม่

มันคง ไม่เข้มแข็ง บางคนไม่ดำเนินชีวิตคริสเตียนที่แท้จริงเสียด้วยซ้ำ ในที่สุดเขาเหล่านั้นก็หา คริสตจักรไปสู่ความหายนะ

ที่ได้กล่าวมานี้ มิได้หมายความว่า คนที่ประพฤติดี มีจรรยาบรรณ และคนที่มีความดี รักพระ เจ้าช่วยงานคริสตจักร เป็นคนที่หน้าซื่อใจคดไปหมด ห้ามได้ การที่คริสเตียนทำได้อย่างนั้น ก็เพราะมี ชีวิตใหม่จากพระเจ้า ความรักพระเจ้า เป็นแรงผลักดันให้กระทำ ตามที่ได้ยกตัวอย่างต่าง ๆ มานั้น อย่ามี การเลือกหน้า แต่จงปฏิบัติต่อทุกคนเสมอภาค คุณภาพพี่น้องซึ่งอยู่ในครอบครัวเดียวกัน โดยมีพระเยซู คริสต์เป็นประมุข เป็นหัวหน้าครอบครัว

5-7 ข้อเหล่านี้เป็นข้อปลอบใจคนที่รู้สึกว่าคุณต่ำต้อย ยากจนและเป็นข้อดักเตือน สำหรับผู้ที่คิดว่าตนสูงเด่นและมั่งมี พระเจ้าได้ทรงให้ตัวอย่างไว้แก่คริสเตียนทุกคน โดยที่พระองค์ทรงรักและมองดู มนุษย์ทุกคนในโลกเท่ากันหมด ไม่มีใคร “สูงเด่น” หรือดีกว่ากัน พระองค์ทรงเลือกสรรคนมั่งมี ประกอบด้วยวิชาความรู้สูงฉันทิ พระองค์ก็ทรงเลือกสรรคนยากจน ซึ่งอ่อนปัญญาฉันทิ พระองค์ผู้ ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์ ใหญ่ยิ่งเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์ และทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ยังทรงรักมนุษย์ซึ่งเต็มไปด้วย ความผิดบาป เต็มไปด้วยความอ่อนแอหาทำอะไรไม่ได้ จนกระทั่งได้ประทานพระบุตรองค์เดียว ของพระองค์ให้เสด็จมาในโลก รับสภาพเป็นมนุษย์อยู่ในฐานะที่ต่ำต้อย ใช้ชีวิตเยี่ยงคนยากจน เพื่อจะ ช่วยมนุษย์ให้พ้นจากความผิดบาป มนุษย์มีอะไรดีกว่าพระเจ้าหรือ จึงต้องแบ่งชั้นวรรณะ เลือกที่รักมัก ที่ชัง

ในข้อ 6, 7 ท่านยากจนได้ประณามคนซึ่งดูถูกคนยากจน และยกย่องคนมั่งมี เพื่อประโยชน์ ส่วนตัวว่า เป็นผู้ที่พูดหยาบซำต่อพระนามของพระเจ้า ไม่คำนึงถึงสง่าราศีของพระองค์ การใช้มารยา ถิ่นลมยกยอปอขึ้นเอาใจคนเหล่านั้น จะได้รับผลตอบแทนที่ดีเสมอไปก็หาไม่ คนที่กระทำเช่นนี้มักมี อคติและจุดประสงค์ของตนอยู่ในใจ ต้องการผลประโยชน์ส่วนตัวบางอย่าง เมื่อจำเป็นเข้าเขาอาจไม่ คำนึงถึงพระนามของพระเจ้า แต่ยอมเป็นเครื่องมือทำสิ่งที่น่าอับอายขายหน้า ทำให้พระนามของพระ เจ้าได้รับการเสื่อมเสียอย่างหนัก ถ้าคริสตจักรตกอยู่ในสภาพอย่างนี้ก็น่าสงสารมาก เพราะจะทำให้ อำนาจเงิน ตำแหน่ง อิทธิพลของมนุษย์ใหญ่กว่าพระเจ้า แทนที่จะเป็นคริสตจักรซึ่งใช้เป็นถิ่นมัสการ พระเจ้า จะเป็นสถานที่คริสเตียนมาร่วมสามัคคีธรรมกันในพระเจ้า แต่กลับกลายเป็นสโมสร สมาคม แห่งการหาชื่อเสียงเกียรติยศ ซึ่งดีชิงเด่นกันอย่างสมเพชที่สุด ดังนั้นขออย่าให้เงินมีอิทธิพลเหนือชีวิต ของท่านเลย

8-13 พระราชบัญญัติที่ว่า จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง เป็นข้อใหญ่ที่สองรองจากข้อต้น ที่ว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้า ด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า” (ลูมาทิวิ 22:35-37)

พระราชบัญญัติที่ใหญ่ยิ่งและสำคัญที่สุด คือพระราชบัญญัติแห่งความรัก ในคืนก่อนพระเยซูคริสต์จะถูกจับและถูกตรึงบนไม้กางเขน พระเยซูคริสต์มิได้ประทานฤทธิ์อำนาจสติปัญญา หรือสิ่งอื่นใดเป็นที่ระลึกไว้แก่คริสตชน แต่พระองค์ประทานพระราชบัญญัติใหม่ให้โดยตรัสว่า “เราให้บัญญัติใหม่ไว้แต่เจ้าทั้งหลาย คือให้เจ้ารักซึ่งกันและกันเรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วฉันใดเจ้าจงรักซึ่งกันและกันด้วยฉันนั้น” (ยอห์น 13:34) เมื่อมีความรักก็ทำให้พระบัญญัติอื่น ๆ สมบูรณ์ พระบัญญัติสิบประการศีลธรรม ต่าง ๆ ที่สอนในโรงเรียนจะหมดความสำคัญไป เพราะหากมนุษย์รักพระเจ้ามนุษย์ก็จะไม่ทำบาป หรือขัดขืนน้ำพระทัยของพระองค์ หากมนุษย์รักซึ่งกันและกัน ความเดือดร้อนก็จะไม่เกิดขึ้น ไม่โกหก ไม่ลักทรัพย์ ไม่ดื่มเหล้าเมามาไม่ล่วงประเวณี ไม่ทำร้ายกัน แต่เหตุที่พระราชบัญญัติข้อนี้ไม่เกิดผลเท่าที่ควรก็เพราะคริสเตียนไม่ยอมปฏิบัติตามครบถ้วนทุกอย่าง ดังที่อธิบายแล้วข้างต้น ยังมีการเลือกหน้ากัน เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เกิดการเปรียบเทียบกันขึ้น และความไม่พอใจความเกลียดชังก็ตามเข้ามาทีหลัง

ไม่ว่างานอะไร จะสำเร็จได้ก็ต้องอาศัยความร่วมมือทั้งสองฝ่าย แม้แต่เรื่องความรอด จริงอยู่พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ได้ความผิดบาปของมนุษย์แล้ว แต่หากมนุษย์ไม่ยอมเชื่อ ไม่ยอมรับความรอดจากพระองค์ ความรอดก็จะเกิดผลแก่มนุษย์ไม่ได้ ท่านองเดียวกัน การที่จะให้พระราชบัญญัติเกิดผลในชีวิตนั้น ต้องมีการร่วมมือกันทั้งระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า และมนุษย์กับมนุษย์ ทางฝ่ายพระเจ้านุญต้องต้อนรับพระราชบัญญัติของพระเจ้า จดจำไว้และนำไปปฏิบัติทางฝ่ายมนุษย์ทุกคนต้องปฏิบัติต่อกันและกันด้วยความรัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คริสเตียนต้องเป็นตัวอย่างแก่ผู้อื่น

ความกรุณาช่วยมีชัยชนะต่อการพิพากษา (ข้อ 13) พระเยซูคริสต์ทรงเมตตากรุณาต่อคนบาป ทรงสละพระชนม์ชีพเพื่อได้ชีวิตนิรันดร์ การพิพากษาของพระเจ้างี้มาถึงคนที่เชื่อในพระองค์ไม่ได้ ฉะนั้นหากผู้ใดที่อ่อนแอกว่าเรา ไม่ว่าจะเป็ฝ่ายร่างกาย ทรัพย์สิน สติปัญญา หรือฝ่ายวิญญาณจิต ก็จงให้ความกรุณาแก่เขา ช่วยเหลือเขา อธิษฐานเผื่อเขา อันเป็นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าอย่างถูกต้องและเป็นทีพอพระทัยพระเจ้า

บทเรียนที่ 5 ความเชื่อและการประพาศติ

ยากอบ 2:14-26

การที่ท่านยากอบได้เขียนพระธรรมยากอบฉบับนี้ขึ้น ก็สืบเนื่องจากต้นเหตุสำคัญสองประการคือ

ประการแรก คริสเตียนสมัยนั้นตกอยู่ในการทดลองอย่างหนัก ท่านยากอบอยากปลอบประโลมและหนุนน้ำใจให้คริสเตียนเหล่านั้น สู้ทนการทดลองจนกว่าจะได้ชัยชนะและให้มีความสุข ความยินดีในความทุกข์ลำบากนั้น โดยมีความเชื่ออย่างมั่นคงแข็งแรงในองค์พระเยซูคริสตเจ้า

ประการที่สอง คริสเตียนสมัยนั้นอยู่ในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง คือเปลี่ยนจากยุคแห่งพระบัญญัติเข้าสู่ยุคแห่งพระคุณ ในยุคพระบัญญัตินั้น คริสเตียนต้องดำเนินตามพระคัมภีร์เดิมทุกอย่าง เช่นต้องรับพิธีสุหนัศ ต้องถือตามพระบัญญัติสิบประการอย่างเคร่งครัด ต้องถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระคัมภีร์เดิมเป็นต้น แต่เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลก และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ทรงชำระล้างและไถ่บาปของมนุษย์ ด้วยพระโลหิตของพระองค์เองแล้ว พิธีต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เดิมก็ยกไป คริสเตียนไม่ต้องรับพิธีสุหนัศ หรือถวายเครื่องบูชาเพื่อรับการไถ่บาปอีกต่อไป พระเยซูคริสต์ทรงยอมถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาแก่พระเจ้า เพื่อไถ่ความผิดบาปของมนุษย์ทั้งหลายบนไม้กางเขน เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับสู่เมืองสวรรค์ พระองค์ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ ของพระบิดาเจ้าเป็นมหาปุโรหิตคอยอธิษฐานขอต่อพระบิดาเพื่อเราเสมอ พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมทางแห่งความรอดเพื่อมนุษย์สำเร็จครบถ้วนทุกอย่างแล้ว ดังนั้นในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ มนุษย์เพียงแต่ยอมเชื่อ กลับใจใหม่ ต้อนรับพระเยซูไว้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ก็จะได้รับ ความรอด

โดยเหตุที่เพิ่งเปลี่ยนยุคแห่งพระบัญญัติมาเป็นยุคแห่งพระคุณใหม่ ๆ คริสเตียนสมัยนั้น จึงมีความเชื่อและความเข้าใจผิดพลาด เกี่ยวกับหลักความจริงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เช่น พระธรรม เอเฟซัส 2:89 “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดพ้นนั้น ก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ.. ความรอดนั้นเป็นด้วยการประพาศติที่หาไม่ได้” คริสเตียนเป็นจำนวนมากเข้าใจผิด คิดว่า เพียงแต่มีความเชื่อก็พอแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีการประพาศติตาม เพราะทุกอย่างเป็นไปได้โดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น บางคนที่อ้างว่าตนเป็นคริสเตียน แต่คิมเหล้าเมายา โกหกหลอกลวง โลกในทรัพย์สินเงินทองตลอดจนกระทำ ความผิดบาปต่าง ๆ ท่านยากอบเห็นว่า ถ้าปล่อยให้หลงผิดอย่างนี้ต่อไปความพินาศฉิบหายจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน จึงได้เขียนพระธรรมยากอบขึ้น เพื่อแนะนำตักเตือน ชี้แจงให้ทราบความจริง

14 ความเชื่อที่ไม่มีการประพุดนั้น ไม่เกิดผลประโยชน์อะไร จริงอยู่พระเยซูคริสต์ได้ทรงจัดเตรียมทางแห่งความรอดไว้ให้มนุษย์เรียบร้อยแล้ว แต่ถ้ามุขเพียงแต่เชื่อเท่านั้นว่า คำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์ดี ถูกต้อง อ่านแล้วทำให้จิตใจมีความสุข เชื่อว่า พระเยซูคริสต์ช่วยเราได้ทุกอย่าง แต่ไม่ยอมรับพระองค์ ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว ไม่ยอมกลับใจใหม่ ก็จะหาประโยชน์อะไรมิได้ คนบาปก็ยังคงเป็นคนบาปอยู่นั่นเอง ถ้าคนป่วยไปหาหมอ หมอให้ยาไปรับประทาน ซึ่งเจงสรรพคุณของยาและขนาดรับประทาน คนไข้ฟังแล้วพยักหน้า เชื่อว่าคำพูดของหมอ และยานั้นช่วยรักษาโรคให้หายได้ แต่เขาเชื่อเพียงอย่างเดียว ไม่ยอมประพุดตามคำสั่งของหมอ ยาและคำแนะนำของหมอก็ช่วยเขาไม่ได้ เขาอาจป่วยหนักยิ่งขึ้นและอาจถึงแก่ความตายก็ได้

คำว่า “เชื่อ” นั้น ไม่ใช่พูดแต่ปาก คนที่ชอบอวดกับคนอื่นว่า ตนมีความเชื่อมาก เขาอาจจะไม่มีความเชื่อเลยก็ได้ ความเชื่อชนิดนี้ไม่คงทน เป็นความเชื่อที่จอมปลอม เมื่อพบกับปัญหา อุปสรรค ความลำบาก ความเชื่อนั้นก็สั่นสะเทือน และจางหายไปเหมือนกับน้ำค้างที่จับอยู่ตามใบหญ้าในเวลาตอนเช้า เมื่อแดดออก ถูกความร้อนเพียงเล็กน้อยก็ระเหยกลายเป็นไออันตรธานไปในอากาศ

15-17 ความเชื่อที่ไม่มีการประพุดนั้น ช่วยเราหรือคนอื่น ๆ ไม่ได้ การที่คนหนึ่งคนใดบอกว่า เขามีความเชื่อ แต่ไม่ได้ประพุดออกมาให้เห็นนั้น แสดงว่า เขาไม่มีความเชื่อ ความเชื่อชนิดนี้ช่วยตัวเขาเองไม่ได้ และยังทำให้ความเชื่อของคนอื่นอ่อนลงด้วย ดังข้อ 17 บอกว่า ความเชื่อชนิดนั้นเป็นความเชื่อที่ตายแล้ว สมมุติว่าเขาไปเทศนาสั่งสอนให้คนอื่นฟังถึงเรื่องความเชื่อ และมีคนยื้อถามว่า “คุณปฏิบัติตามที่คุณเชื่อไหม” เขาจะตอบอะไรไม่ได้ เพราะเขาเทศนาสั่งสอนตามคำรา โดยไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับความเชื่อที่เชื่อที่แท้จริงในชีวิตเลย

ศาสนาจารย์คนหนึ่ง ได้พาอนุชนไปประกาศพระกิตติคุณต่างจังหวัด ตามคำเชิญของมิชชันคณะหนึ่ง เมื่อรถยนต์ไปถึงกลางทาง ปรากฏว่าทางสายนั้นถูกน้ำท่วมเป็นอันตรรายต่อการเดินทางมาก แต่จำเป็นจะต้องไปให้ถึงจุดหมายปลายทางให้ได้เพราะมีการประชุมใหญ่ในวันนั้น ขณะนั้นอนุชนทุกคนรู้สึกวิตกเป็นทุกข์มาก ทั้งมีความกลัว คิดจะกลับ แต่ศาสนาจารย์กล่าวว่า “ไม่ต้องกลัว เชื่อและไว้วางใจในพระเจ้าพระองค์จะทรงนำเราให้ถึงจุดหมายปลายทางด้วยความปลอดภัย” กล่าวจบ ทุกคนก็ร่วมใจกันอธิษฐานแล้วขึ้นรถต่อไป ตลอดทางเห็นรถคันใหญ่กว่าระเนระนาดนำหวาดเสียว ความเชื่อของคนเดียว ได้ทำให้หลายคนมีความเชื่อเพิ่มขึ้น ที่สุดพระเจ้าก็คุ้มครองรักษาเขาทั้งหมด จนถึงจุดหมายปลายทางอย่างปลอดภัย

18-20 ความเชื่อและความประพุดนั้น แบ่งแยกออกจากกันไม่ได้ พระเจ้าประทานพรสวรรค์ให้แต่ละคนไม่เหมือนกัน พระเจ้าประทานให้คนหนึ่ง มีความสามารถในการพูดสามารถเทศนาสั่งสอนให้คนกลับใจใหม่ พระเจ้าประทานให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถในทางดนตรี สามารถสอนเพลง นำ

เพลงในคริสตจักรได้ดี ทั้งสองคนต่างสามารถปฏิบัติพระเจ้า ตามความสามารถของคนซึ่งพระเจ้า
ประทานให้โดยไม่ต้องร่วมกันก็ได้ แต่ถ้าเขาร่วมมือกัน ก็จะได้ผลดียิ่งขึ้น แต่หากว่าคนหนึ่งจะบอกว่า
เขามีความเชื่อ และอีกคนหนึ่งบอกว่า เขามีการประพาศนั้นย่อมเป็นไปได้ เพราะทั้งสองอย่างนี้แยก
ออกจากกันไม่ได้ ต้องรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ตัวอย่างเช่น การที่หลอดไฟฉายจะให้แสงสว่างได้
นั้น ต้องประกอบด้วยหลอดไฟและถ่าน ถ้ามีแต่หลอดไฟหรือถ่านไฟฉายอย่างเดียวย่อมเกิดแสงสว่าง
ไม่ได้

คนที่ประพาศดี ทำดี อาจไม่ใช่คริสเตียนที่มีความเชื่อในพระเจ้าเสมอไปเขาอาจจะทำดีได้ยิ่ง
กว่าคริสเตียน เขาอาจจะอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน ไปนัสการที่โบสถ์ด้วยทรัพย์ แต่การประพาศที่ไม่
มีความเชื่อจะมีประโยชน์อันใดเล่า เพราะ “คนหนึ่งคนใดเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ...”
(โรม 13:28) คนที่มีความเชื่ออาจไม่เป็นคริสเตียน ซึ่งประพาศตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเสมอไป พระ
คัมภีร์บอกว่าพวกปีศาจทั้งปวงก็เชื่อเหมือนกันเชื่อว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเชื่อว่ามีเทพพยากรณ์
มีสวรรค์นรก แต่ไม่ยอมกลับใจใหม่ต้อนรับพระเจ้า ความเชื่อของหลายคนเป็นอย่างนี้ ความเชื่อที่เขามี
อยู่เป็นเพียงความรู้อย่างหนึ่ง สำหรับประดับสติปัญญาของเขาเป็นความเชื่อของพวกปีศาจ ยิ่งเชื่อยิ่งมี
ความกลัว กลัวว่าเป็นคริสเตียนแล้วจะทำบาปหาความสุขสำราญแบบชาวโลกไม่ได้ คริสเตียนบางคน
กลัวว่า ถ้าเชื่อและปฏิบัติตามพระคัมภีร์มากเกินไป จะเป็นคนไม่ทันสมัย ถูกเขาหัวเราะเยาะ ผู้มีความ
เชื่อที่ตายแล้วเช่นนี้ เป็นคนที่น่าสงสารเหลือเกิน

21-26 ความเชื่อและความประพาศนั้น ไม่เพียงแต่มีความหมายสำคัญสำหรับผู้ที่ยังไม่เป็นคริส
เตียนเท่านั้น แต่มีความสำคัญยิ่ง สำหรับชีวิตประจำวันของผู้ที่เป็นคริสเตียนแล้ว

ท่านยากอบได้ยกตัวอย่างของอับราม ซึ่งเป็นบิดาแห่งความเชื่อ และราฮาบหญิงแพศยา
ประกอบคำอธิบาย เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจ จากเรื่องของบุคคลทั้งสองนี้ เราพอจะจำแนกแจกแจงให้
เข้าใจง่ายยิ่งขึ้นดังนี้

เกี่ยวกับความเชื่อ อับรามมีความเชื่ออย่างเข้มแข็งในพระเจ้า แม้พระองค์ทรงใช้ให้ทำในสิ่งที่
ยากลำบากสักปานใดก็ตาม ท่านก็ยอมปฏิบัติตามด้วยความเชื่อฟังและมีได้ชัดเจน เพราะมีความเชื่อมั่น
ในคำสัญญาของพระเจ้า โดยไม่มีใจสงสัย แม้แต่น้อย

เกี่ยวกับการประพาศ ท่านได้ประพาศตามทุกอย่างที่พระเจ้าทรงสั่งไว้โปรดสังเกตด้วยว่า การ
ที่ท่านได้ประพาศไปนั้นเป็นไปได้โดยความเชื่อ มิใช่โดยความต้องการของตัวเอง หากอับรามทำไปโดย
ความนึกคิดของตัวเอง จับอิสอัคไปฆ่าและถวายเป็นเครื่องบูชาแก่พระองค์ ก็จะกลับกลายเป็นความ
บาปอย่างใหญ่หลวง และหากราฮาบกระทำไปโดยปราศจากความเชื่อ คือกลับไปช่วยศัตรู แทนที่จะ
ช่วยพลไพร่ของพระเจ้า เขาก็จะพบกับความพินาศ

การประพาศนั้เป็นการสำแดงความเชือออกมา และความเชือนั้ต้องเป็นความเชือมั่นในพระ
เยซูคริสต์

บทเรียนที่ 6 ลึน สัตว์ร้ายที่เลี้ยงไม่เชื่อง

ยากอบ 3:1-12

เมื่ออาจารย์เปาโลตักเตือนท่านทิโมธี ในพระธรรมทิโมธีฉบับต้น บทที่ 4 ข้อ 12 “อย่าให้ผู้ใดหมิ่นประมาทความหนุ่มแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวง ที่เชื่อในทางวาจา การประพฤติ ความรัก...” อาจารย์เปาโลได้พูดถึง “วาจา” เป็นอันดับแรก แสดงว่าวาจาเป็นสิ่งสำคัญ ในชีวิตประจำวันของเราไม่ว่าจะเป็นคริสเตียนหรือไม่ใช่คริสเตียนก็ตาม วาจาที่เราพูดออกมาจะมีผลกระทบกระเทือนถึงเกียรติยศ ชื่อเสียงอาชีพ ตลอดจนกิจการงานของตัวเองและของผู้อื่นได้ มีคนจำนวนไม่น้อยที่ทำลายตัวเองด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำ อย่างไรก็ตาม ไม่มีผู้ใดนิ่งเฉยอยู่ได้ โดยไม่พูดอะไรตลอดทั้งวัน แท้แต่คนที่เปิ่นใบ ก็ยังพยายามส่งเสียงประกอบท่าทาง เพื่อให้คนอื่นเข้าใจคำพูดของเขา และแทบจะไม่มีผู้ใดเลยที่จะสามารถบังคับตนไม่ให้พูดจาผิดพลาดได้เลย เมื่อรับเชื่อพระเยซูคริสต์แล้ว คริสเตียนหลายคนได้รับการเปลี่ยนแปลงหลายด้าน แต่ก็ยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงวาจาตนได้ เพราะฉะนั้นบทเรียนเรื่องลึน จึงเป็นบทที่สำคัญอีกบทหนึ่ง ซึ่งคริสเตียนเราต้องสนใจเป็นพิเศษ

1,2 ท่านยากอบได้ตักเตือนว่า “อย่าให้เป็นผู้เป็นอาจารย์กันมากหลายคนเลย” นี้หมายความว่า อย่าวดเก่ง วดดี วดรู้ วุ่นวายแต่เรื่องของผู้อื่นมากเกินไป พยายามจับผิดและตัดสินการกระทำของคนอื่น เพื่อแสดงให้คนอื่นเห็นว่า ตนรอบรู้ยิ่งกว่าใคร ๆ ทั้งสิ้น

ปัจจุบันมีผู้อ้างตนเป็นผู้รอบรู้พระคัมภีร์ มีความเชื่อถูกต้องที่สุด เป็นทาสผู้ซื่อสัตย์ของพระเจ้า ออกไปสั่งสอนถึงความเชื่อ และความคิดแปลก ๆ ของเขาตามคริสตจักรและบ้านเรือนของคริสเตียนต่าง ๆ เขาอาจจะบอกท่านว่า ความเชื่อของท่านล้าสมัยแล้ว ต้องปรับปรุงใหม่ พระเยซูที่ท่านเชื่อนั้นมิได้เป็นพระเจ้า ท่านต้องรับศีลล้างบาปสองครั้งหรือสามครั้งจึงจะรอดเป็นต้น นอกจากนั้นเขายังอวดอ้างว่า ความเชื่อของคณะอื่นผิดหมด จึงพยายามชักจูงให้สมาชิกคริสตจักรต่าง ๆ เข้าเป็นสมาชิกในคณะของเขา ผลปรากฏว่าทำให้คริสตจักรแตกแยก เกิดการวุ่นวายแบ่งพรรคแบ่งพวกกันเป็นที่ถูกเยาะเย้ยของคนอื่น

อย่าให้เวลาอันมีค่าเสียไปกับการโอ้อวดตัวเอง และตัดสินความผิดของคนอื่นเลย ถ้าจะใช้เวลานั้นในการประกาศพระกิตติคุณ ชักชวนคนที่ยังไม่เชื่อให้กลับใจใหม่รับเชื่อพระเยซูคริสต์ จะมีประโยชน์มากกว่านัก พระบิดาเจ้าในสวรรค์ก็จะทรงพอพระทัยด้วย

คนที่พูดมากย่อมพลังผิดได้มาก เพราะฉะนั้นวิธีป้องกันไม่ให้พลังทางวาจามากก็คือ อย่าพูดมาก ข้อสอง กล่าวว่า “ถ้าผู้ใดมิได้พลังผิดในวาจา ผู้นั้นก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว” ผู้ใหญ่ในที่นี้หมายถึงผู้ที่มี

ความนึกคิด การกระทำต่าง ๆ ที่แสดงว่าเป็นผู้ใหญ่จริง ๆ มีผู้ใหญ่จำนวนไม่น้อย ที่มีความคิดและการกระทำเหมือนเด็ก ผู้ใหญ่ชนิดนี้เป็นบุคคลที่น่าสงสารมาก ความแตกต่างของผู้ใหญ่กับเด็กเราสังเกตได้จากวาจาผู้ใหญ่ที่ได้ผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ มากแล้ว ย่อมมีความคิดในคำพูด พูดด้วยความระมัดระวัง พูดด้วยเหตุผล ไม่ต้องพูดมาก แต่คำพูดทุกคำเต็มไปด้วยน้ำหนัก ทำให้ผู้เยาว์เคารพยำเกรง คนที่พูดมากไม่เพียงแต่พรั่งพืดมากเท่านั้น ยังทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดมากด้วย คำพูดที่พืดพืดก็เป็นต้นเหตุอย่างหนึ่ง ที่ก่อให้เกิดความวุ่นวาย และความไม่สงบสุขในคริสตจักร

3-8 ท่านยากอบได้ใช้สิ่งของต่าง ๆ ที่เรารู้จักดี ยกมาเปรียบเทียบและอธิบายถึงเรื่องลึกลับดังต่อไปนี้

(1) บังเหียน (ข้อ 3) ไม่ว่าม้าจะสูงใหญ่เพียงใด เมื่อเอาบังเหียนใส่ปากก็สามารถบังคับให้มันหันไปมา หรือวิ่งเดินได้ตามความปรารถนาของคนขี่ได้ หากลิ้นของคริสเตียนยอมอยู่ใต้อำนาจของพระเจ้า ได้รับการบังคับโดยพระวิญญาณแห่งความจริง ก็สามารถดำเนินการทุกอย่างถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระเจ้า แม้ว่าบังเหียนใส่ปากม้า แต่ผลไม่ใช่เกิดที่ปากแห่งเดียว ทั้งตัวม้าก็ตกอยู่ใต้อำนาจบังคับด้วย เมื่อคริสเตียนยอมให้พระเจ้าควบคุมลิ้นไว้ ไม่เพียงแต่จะเกิดผลดีทางวาจา แต่จะเกิดผลดีในชีวิตทั้งหมด

(2) หางเสือ (ข้อ 4) หางเสือเป็นส่วนประกอบสำคัญมากที่สุดของเรือ ถ้าเรือปราศจากหางเสือ เรือลำนั้นก็ลอยคว้างคว้าง ไม่สามารถบังคับให้แล่นไปในทิศทางที่ต้องการได้เลย มันจะแล่นไปอย่างไร้จุดหมายปลายทาง ชนหินโสโครก และสิ่งกีดขวางต่าง ๆ ต้องอับปางในที่สุด ลิ้นของเราก็คือ “หางเสือ” ของร่างกาย แม้จะเป็นอวัยวะที่เล็กที่สุด แต่มันก็ลึกลับ อวดเก่ง นำความเสียหายมาสู่ชีวิตได้มากที่สุด

ถ้ามีหางเสือแต่ไม่มีกัปตันบังคับ ก็ไม่อาจไปถึงจุดหมายปลายทางได้ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นกัปตันเรือที่ดีที่สุดของเรา พระองค์สามารถนำเรือไปในทางที่ถูก และถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างปลอดภัย หากเราอมบลิ้นของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอพระองค์ทรงเป็นผู้ควบคุมบังคับ ชีวิตของเราก็จะดำเนินในทางที่ถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

(3) ไฟ (ข้อ 6) ไฟไม่เพียงแต่จะมีอำนาจเผาผลาญสิ่งมีชีวิต ตลอดจนสรรพสิ่งให้ดับสูญพินาศไปเท่านั้น แต่ยังมีอำนาจลุกลามแผ่กระจายนำความเสียหายไปสู่ที่อื่นได้อย่างรวดเร็ว ดังที่เคยปรากฏขึ้นบ่อย ๆ ก้นบูหรีเพียงชนิดเดียวเป็นชนวนให้เกิดอัคคีภัย ทำให้ดีกราม บ้านช่อง ทรัพย์สินเงินทองจำนวนล้าน ๆ บาท ต้องสูญเสียไปในเวลาไม่กี่นาที “ลิ้นนั่นก็เป็นไฟ” ลิ้นสามารถนำภัยพิบัติมาสู่ตัว และภัยพิบัตินั้นก็ยังแผ่ออกไปอย่างกว้างขวางในเวลาอันรวดเร็ว ยิ่งกว่านั้น พระคัมภีร์ยังกล่าวว่า ลิ้นได้ “ติดไฟมาจากนรก” (ดูท้ายข้อ 6) เป็นการเน้นให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ลิ้นไม่ได้เป็นเพียงไฟธรรมดา แต่เป็นไฟมาจากนรก ไฟนั้นในนรกไม่มีวันจะมอดดับได้ฉันใด คำพูดของคนก็มิใช่ดีการแผ่กระจายของมันฉันนั้น

เมื่อพูดออกไปแล้ว ก็ไม่สามารถเก็บเข้ามาได้อีก ฉะนั้นเราจะพูดอะไรก็ตาม เราควรจะมีหวังให้ดี เพราะอาจทำให้ผู้อื่นเสียใจหรืออาจถึงกับเสียชีวิตได้เพราะคำพูดพร้อย ๆ เพียงไม่กี่คำ และตรงกันข้าม อาจได้รับกำลังใจ การปลอบโยน การเตือนสติและชีวิตใหม่ จากคำพูดที่เป็นประโยชน์เพียงไม่กี่คำ เช่นกัน

(4) โลกแห่งการชั่ว (ข้อ 6) ความบาปทำให้โลกสกปรกโสมม ทำให้คนได้รับความทุกข์ลำบาก เช่นใด ลึนก็เช่นเดียวกัน สามารถทำลายมนุษย์ ทำให้เป็นมลทินตัดอนาคต และสลัดเราทิ้งไว้ในความทุกข์ยาก

(5) สัตว์ร้ายเลี้ยงไม่เชื่อง (ข้อ 7,8) สัตว์ที่ร้าย เช่น สิงโต เสือ ช้าง หมู และอื่น ๆ อีกหลายชนิด มนุษย์สามารถฝึกให้เชื่อง นำไปใช้งานหรือการแสดงต่าง ๆ ได้ แต่ไม่มีผู้ใดสามารถบังคับลึนของตัวเองได้ นอกจากพระเยซูแล้ว ในพระคัมภีร์ไม่มีบุคคลใดกล้าพูดว่า ตนไม่มีความบกพร่องฝ่ายวาจาเลย โดยเฉพาะบุคคลที่พระเจ้าทรงใช้ ยิ่งรู้สึกว่าต้องการฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาควบคุมบังคับลึนของตนมากยิ่งขึ้น เพื่อให้วาจาที่เปล่งออกมาทุกคำ เป็นที่ถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับผู้อื่น ในการที่จะรู้จักพระเจ้ามากยิ่งขึ้น (ดู สดุดี 34:13, 141:3, สุภาษิต 13:2, 21:23, 30:8)

9-12 อย่าเป็นคนสองลึน จุดประสงค์ในการสร้างลึนขึ้น ก็เพื่อให้มนุษย์ใช้สรรเสริญพระเจ้า ถ้าเราเคารพยำเกรงพระเจ้า เราก็ไม่ควรใช้ลึนในการด่าแข่งมนุษย์ด้วยกัน เพราะมนุษย์ทุกคนต่างก็เกิดจากฝีพระหัตถ์ของพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ ตามแบบพระฉายาของพระองค์ ฉะนั้นการที่มนุษย์จะแข่งด่าคนซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้นและพระองค์ทรงถือว่ามีความค่ามากนั้น จึงเป็นการผิดบาปอย่างยิ่ง

ถ้าเราอกระถางดอกไม้ที่สวยงามและมีค่าของผู้อื่น ซึ่งใช้สำหรับประดับดอกไม้ ตั้งไว้ในที่มีเกียรติ ไปใส่ของที่สกปรกน่าเกลียด และทิ้งไว้ในกองขยะ เจ้าของมาพบเข้าต้องแสดงความไม่พอใจ และโกรธเคืองมากอย่างแน่นอน ฉะนั้นพระเจ้าผู้ทรงสร้างลึนให้มนุษย์ประทานให้มีเสียงที่ไพเราะ เพื่อมนุษย์จะใช้เสียงนี้ในการสรรเสริญพระเจ้า และเพื่อถวายเกียรติยศแก่พระองค์ แต่มนุษย์กลับใช้ในการกระทำบาป โอ้อวด โกหก พูดคำหยาบคาย สบถสาบาน เป็นพยานเท็จ ฯลฯ พระเจ้าก็ทรงเสียดายพระทัยมากที่สุดฉนั้น

เราเรียกพระเยซูคริสต์ว่าเป็นพระเจ้าของเรา ก็ขอให้พระเยซูคริสต์เป็นเจ้าของชีวิต เจ้าของลึนของเราจริง ๆ ให้พระองค์เป็นผู้ควบคุมลึนของเรา เป็นผู้ใช้ทุกอย่าง

เราเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” ฉะนั้นขอให้เราอย่าใช้ลึน ในการแข่งด่าพี่น้อง ซึ่งมีพระบิดาองค์เดียวกันกับเราเลย

บทเรียนที่ 7 ปัญญาแท้ กับปัญญาเทียม

ยากอบ 3:13-18

พระธรรมยากอบตอนนี้ เกี่ยวพันกับบทเรียนที่หก ซึ่งเพิ่งเรียนมาเมื่ออาทิตย์ก่อนอย่างใกล้ชิด ข้อแรกของบทเรียนที่หก ได้บอกให้เราทราบถึงเหตุที่คริสเตียนสมัยนั้นแก่งแย่งเป็นอาจารย์ เพราะนึกว่าตนฉลาดเลิศล้ำ มีสติปัญญามากกว่าผู้อื่น พยายามจับผิด กล่าวโทษและตัดสินพี่น้องคริสเตียนด้วยกัน ท่านยากอบจึงได้สอนให้คริสเตียนทุกคนรู้จักระมัดระวังในเรื่องลิ้น ซึ่งให้เห็นอันตรายและวิธีป้องกันต่าง ๆ

ในข้อพระธรรมของบทนี้ท่านยากอบได้บอกให้เราทราบถึง สติปัญญาที่แท้จริงซึ่งแสดงออกทางลิ้น เพื่อให้คริสเตียนเข้าใจดีว่า คำพูดที่แสดงสติปัญญาที่แท้จริงนั้นคืออะไร สำหรับผู้ที่นึกว่าตนมีปัญหา มาก ก็ควรจะศึกษาบทนี้ให้ละเอียด แล้ววิเคราะห์ดูว่าตนมีสติปัญญาสมดังที่อ้างหรือไม่ บทนี้จะเพิ่มเติมสติปัญญาแก่ผู้ซึ่งรู้สึกว่าคุณขาดสติปัญญา เมื่อศึกษาให้เข้าใจและปฏิบัติถูกต้องตามพระธรรมที่สอนไว้แล้ว

13 ผู้ใดที่นึกว่าตนมีสติปัญญา ก็ให้สำแดงออกทางการประพฤติของตัวด้วยกิริยาอันดี เมื่อมีการโต้แย้งกันขึ้นในระหว่างเพื่อนด้วยกัน ผู้ที่ชอบเถียงด้วยเสียงดัง ๆ จนหน้าดำหน้าแดงไปหมด ใช้คำพูดที่หยาบคายไม่เหมาะสม กิริยาท่าทางต่าง ๆ ที่ไม่สุภาพมักเป็นผู้ที่ขาดปัญญาหรือมีปัญหาเล็กน้อย แม้จะพูดเสียงดัง พูดมาก แต่ไร้เหตุผล ไร้สาระผู้มีสติปัญญาย่อมไม่ทำเช่นนั้น เขาจะโต้ตอบด้วยวาจาสุภาพ มีเหตุผล กิริยาละมุนละไมทำให้ผู้ฟังเข้าใจ ยกย่องนับถือ และยอมเชื่อฟัง

เมื่อคริสเตียนออกไปประกาศพระกิตติคุณ หรือไปแจกใบปลิว บางครั้งจะพบกับคนที่ไม่สุภาพ ชอบลองงูมิ หาเรื่องโต้แย้ง กล่าวคำหมิ่นประมาท คริสเตียนบางคนทนไม่ได้ จึงเกิดการทุ่มเถียงกันขึ้น จนกลายเป็นการทะเลาะวิวาทขัดใจกัน คริสเตียนทุกคนพึงอดทนและระงับจิตใจ แม้จะทราบอยู่เต็มอกว่าเขาเป็นฝ่ายผิด ก็ต้องพูดด้วยอารมณ์เย็น ด้วยความอ่อนสุภาพ พระเยซูคริสต์ทรงสอนว่า “นี่แหละ เราใช้พวกท่านไปจุดแเกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นจงเป็นคนฉลาดเหมือนงู และเป็นคนสุภาพเหมือนนกพิราบ” (มัทธิว 10:16)

ชาวโลกมักนึกว่า ความสามารถรู้ทันคน ทันท่อเล่ห์เหลี่ยม เพทุบายของผู้อื่นคือสติปัญญา บางคนถือว่าวิชาความรู้คือสติปัญญา แต่พระเจ้ามิได้ถือว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสติปัญญาสำคัญของมนุษย์ สติปัญญาที่แท้จริงซึ่งปรากฏในพระคัมภีร์คือ

ก.ความยำเกรงพระเยโฮวาห์ (สุภาษิต 9:10)

ข. การเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า (ดู คานีเยล 5:11, 12, เอเฟซัส 1:17)

ค. การที่สามารถเข้าใจ และอธิบายความจริงในพระคัมภีร์ (ดู 1 โครินธ์ 2:4-7)

ท่านยากอบได้อธิบายว่า สติปัญญาที่มีสองชนิด คือสติปัญญาแท้ และสติปัญญาเทียม ข้อแตกต่างระหว่างสติปัญญาทั้งสองชนิดนี้ จะแยกอธิบายเป็นข้อ ๆ เพื่อความสะดวกในการเข้าใจดังต่อไปนี้
14-16 ปัญญาเทียม เป็นสติปัญญาฝ่ายโลก ได้แก่ความรู้ ความเข้าใจต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากสมองของมนุษย์

1. ที่มา (ข้อ 15)

ก. มาจากฝ่ายโลก (ข้อ 15) ปัญญานี้มีได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นไปตามธรรมชาติของโลก คิดแต่เรื่องเงิน ชื่อเสียง ตำแหน่ง ความสุขฝ่ายเนื้อหนัง

ข. เดียวกันค้นหา ความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง ไม่ยอมเข้าใจการตรัสของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นค้นหาตามที่บันทึกอยู่ในพระธรรม กาลาเทีย 5:17, 20

ค. เป็นเช่นอย่างปีศาจ เกิดจากการนำของพญามาร เพื่อให้คนต่อต้านพระเจ้า คือดึง ขัดขืนคำสั่งของพระองค์

2. ลักษณะ (ข้อ 14)

ก. มีใจอิจฉาอันขมขื่น วาจาที่แสดงออกมา เนื่องจาก ความอิจฉา เห็นใครดีกว่าตนไม่ได้นั้น เป็นสิ่งที่น่ากลัวและมีอันตรายมาก

ข. อาการแก่งแย่งกันในใจ บางคนมีความสามารถพิเศษ ทำให้คนอื่นแตกแยกกัน โดยใช้คำพูดที่ชาญฉลาดของเขาเพียงไม่กี่คำ แต่นั่นเป็นปัญญาเทียม วันหนึ่งเขาจะต้องพ่ายแพ้และพินาศไป

ค. อดตัว นี่เป็นลักษณะสำคัญของปัญญาเทียม ต้องการให้ตนเองเด่นกว่าผู้อื่น ขอมยกขอมมนุษย์เพื่อชื่อเสียงนิยมนิยมชมชอบ แต่ไม่ยอมยกย่องถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า

ง. พุดมุสาต่อความจริง ปัญญาเทียมนั้นมักไม่ตรงกับความจริงของพระเจ้า เขาจะใช้คำพูด ความคิด ความรู้ของมนุษย์ ปรุงแต่งขึ้นเพื่อทำลายความจริงในพระคัมภีร์ นักศึกษาจงระวังให้ดี หากมีคำสอนใด ที่ประกอบด้วยความรู้ ความคิด สมัยใหม่ ซึ่งมีคนอ้างว่าถูกต้อง แต่ไม่มีในพระคัมภีร์ และไม่ตรงกับพระคัมภีร์นั้นอย่าเพิ่งเชื่อหรือรับยึดถือเป็นหลัก เพราะเป็นปัญญาเทียม จะทำให้ท่านหลงผิดไป

3. ผล (ข้อ 16)

ผลของปัญญาเทียม ย่อมนำมาซึ่งความวุ่นวาย และการลามกต่าง ๆ ขอให้นักศึกษาสังเกตดูคำพูดสองคำในข้อ 16 คือ “ที่ไหน” และ “ที่นั่น” “มีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ที่ไหน ก็มีการ

วุ่นวายเกิดขึ้น ที่นั่น ความคิดซึ่งอยู่ในจิตใจของคนเป็นอย่างไร สิ่งซึ่งกระทำออกมาก็เป็นอย่างนั้น คนซึ่งโอดด้วยปัญญาเทียมไม่ว่าจะไปที่ไหน ก็จะนำความวุ่นวายต่าง ๆ ไปที่นั่นเสมอ

17, 18 ปัญญาแท้ เป็นสติปัญญาที่ช่วยให้มนุษย์รู้จักพระเจ้า และเข้าใจพระองค์ยิ่งขึ้น

1. ที่มา

ไม่ได้มาจากโรงเรียน วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยใด ๆ ในโลกนี้ ไม่ได้มาจากวิชาการที่เกิดจากสมองของมนุษย์ แต่เป็น “สติปัญญาที่มาจากเบื้องบน”

2. ลักษณะ (ข้อ 17)

ก. บริสุทธิ์ ไม่มีความบาปเจือปน แสดงออกมาด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมเพทุบายใด ๆ ทั้งสิ้น จริงก็ว่าจริง ไม่จริงก็ว่าไม่จริง

ข. เป็นที่เกิดสันติสุขไม่ใช่มาจากที่กล่าวออกมาตาม อารมณ์ เต็มไปด้วยความอิจฉา ริษยา อาฆาต พยาบาท คำปองร้าย หรือคำหยาบคายต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดการแตกแยก โกรธเคืองกัน แต่เป็นวาจาซึ่งทำให้คนคืนดีกัน ทำให้ผู้ที่ตกอยู่ในความวิตกกังวลเกิดปกติสุข

ค. อ่อนสุภาพ ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติต่อผู้ใหญ่ หรือเด็ก คนมั่งมีหรือยากจน ผู้ที่มีความรู้ ไร้การศึกษาก็ตาม เราต้องมีใจถ่อมต่อเขาเสมอโดยไม่เลือกหน้า

ง. เต็มไปด้วยความเมตตา พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าผู้ทรงไว้ซึ่งความเมตตากรุณา พระองค์ทรงพิโรธช้า ๆ แต่ทรงเมตตาอย่างรวดเร็ว พระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจผู้อ่อนแอเสมอ ผู้ที่ได้รับสติปัญญาจากพระองค์ก็จะปฏิบัติตามแบบของพระองค์

จ. เกิดผลอันดี การเกิดผลเป็นการแสดงออกอย่างหนึ่งของสิ่งที่มีชีวิต สิ่งมีชีวิตย่อมทวีพันธุ์หรือเกิดผลได้ คริสเตียนที่มีชีวิตอย่างแท้จริงย่อมจะมีผลเกิดขึ้นให้คนอื่นเห็นได้ชัด จากชีวิตที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงของเขา การประพฤติที่แสดงออกมา ทำให้คนอื่นรู้จักพระเจ้า รักพระเจ้ายิ่งขึ้น ทั้งเป็นพยานถึงความรอด พระคุณและความรักของพระองค์

ข. ไม่เลือกหน้าผู้ใด ข้อนี้ได้อธิบายอย่างชัดเจนแล้วในบทเรียนที่ 4

ข. ไม่หน้าซื่อใจคด ไม่หน้าไหว้หลังหลอก ไม่ใช่ปากพูดว่ารัก แต่ใจคิดทำลาย ไม่ใช่ชาวฟาริซายที่พระเยซูคริสต์ทรงติเตียน

3. ผล (ข้อ 18) ทำให้เกิดสันติสุข

เมื่ออัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เห็นว่าพระองค์ถูกจับและถูกตรึงบนไม้กางเขน ก็มีความทุกข์กังวลใจ และตกใจกลัวยิ่งนัก เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์และปรากฏตัวให้เขาทั้งหลายเห็น

คำแรกที่พระองค์ตรัสแก่เขาก็คือ ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด” สาวกก็ได้รับสันติสุขและความยินดีจากพระองค์ ไม่ว่าจะพระเยซูคริสต์เสด็จไปที่ใด พระองค์ก็ทรงนำสันติสุขไปสู่ที่นั่น ผู้ที่มีปัญหาของพระองค์ก็เช่นเดียวกัน ย่อมนำสันติสุขมาสู่ครอบครัว ผู้คริสตจักร และสู่หมู่คณะ

จงทบทวนตั้งแต่ต้นใหม่ และถามตนเองทีละข้อว่า คนกำลังปฏิบัติอย่างผู้มีปัญหาแท้ หรือผู้มีปัญหาเทียม ปัญหาเทียมจะล่องผ่านไป พร้อมกับสังขารมนุษย์ในวันข้างหน้า และไม่สามารถช่วยให้มนุษย์รู้จักพระเจ้า หรือรับชีวิตนิรันดร์ในเมืองสวรรค์ แต่ปัญหาแท้จะคงอยู่เป็นนิรันดร์ นำความสุขและชีวิตนิรันดร์มาสู่เรา วันหนึ่งพระเจ้าจะทรงเพิ่มเติมปัญหาแท้ให้แก่มนุษย์ เพื่อจะได้ประจักษ์แจ้งถึงข้อลับลึกทุกอย่างที่ยังอำพรางไว้ในปัจจุบันนี้

บทเรียนที่ 8 การทะเลาะวิวาทกันระหว่างคริสเตียน

ยากอบ 4:1-5

ถ้าท่านอ่านหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ จะพบว่าเกี่ยวกับการทะเลาะวิวาทกัน การฆ่าฟันกัน การฉ้อโกงกัน การสงครามไม่เว้นแต่ละวัน ทำให้เราทราบว่าเป็นยุคปัจจุบันเต็มไปด้วยเรื่องวุ่นวายและอันตรายต่าง ๆ องค์กรต่าง ๆ ทั่วโลกได้ประชุมแล้วประชุมอีก เพื่อจะนำสันติสุขมาสู่โลก แต่ยังไม่เห็นประชุมเท่าใด สถานการณ์แห่งการวุ่นวายก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น ประเทศต่าง ๆ พยายามโฆษณาว่าตนไร้สันติ แต่แล้วก็แอบสร้างอาวุธร้ายแรงสำหรับประหัตประหารกันไว้เบื้องหลัง ปากพูดสันติ แต่ใจเตรียมทำสงครามนี้แหละสันติภาพของโลก

การสงคราม การขัดแย้งกันระหว่างประเทศต่อประเทศ หรือมนุษย์ต่อมนุษย์ล้วนเป็นแผนประทุษร้ายของพญามารซาตานทั้งสิ้น เพื่อจะทำลายความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าให้ขาดสะบั้นลง ก่อนที่มนุษย์จะทำบาป อาดัมและเอวา มีชีวิตที่เป็นสุขอย่างแท้จริงในสวนเอเดน แม้แต่สัตว์ก็ไม่ทำลายซึ่งกันและกัน มนุษย์กับสัตว์ทุกชนิดเป็นเพื่อนเล่นกันได้ โดยไม่มีอันตราย โรคภัยไข้เจ็บเขาก็ไม่รู้จัก เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่มีในแผ่นดินนั้น นี่แหละคือสันติภาพที่มนุษย์ปัจจุบันต้องการ เมื่ออาดัมและเอวาหลงทำบาป ถูกขับไล่ออกจากสวนเอเดน การทะเลาะวิวาท การฆ่าฟันก็เริ่มขึ้นตั้งแต่บุตรของอาดัมคือ คาอินและเอเบล เป็นต้นมา (ดูปฐมกาล บทที่ 4) จนถึงปัจจุบันนี้ ซึ่งเป็นเวลาหลายพันปีมาแล้ว และไม่มีทีท่าว่าจะสิ้นสุดลงได้ นับแต่จะเพิ่มความรุนแรงยิ่งขึ้น วิทยาศาสตร์ยิ่งเจริญก้าวหน้าเพียงใด อาวุธร้ายที่ผลิตออกมาก็ยิ่งมีประสิทธิภาพในการทำลายชีวิตมนุษย์มากขึ้นเพียงนั้น ดังจะเห็นได้จากการทดลองอาวุธและระเบิดนิวเคลียร์ต่าง ๆ หากสงครามโลกครั้งที่สามเกิดขึ้น และประเทศต่าง ๆ นำอาวุธสมัยใหม่ออกมาใช้กันจริง ๆ เพียงไม่กี่นาทีเท่านั้น โลกก็จะไหม้เป็นจุลพินาศไปหมด

โดยเหตุนี้ ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกที่ไร้สันติ จึงพยายามทุกวิถีทาง เพื่อจะนำสันติสุขมาสู่โลก และประเทศชาติของตน ต่างเร่งรัดพัฒนาประเทศ ทางเศรษฐกิจ การศึกษา การคมนาคม ความปลอดภัยของประชาชน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ระหว่างประเทศและอื่น ๆ มนุษย์นี้กว่าสิ่งเหล่านี้สามารถนำสันติภาพมาสู่โลก แต่จะต้องล้มเหลวอย่างแน่นอน เพราะพระคัมภีร์สอนว่า มนุษย์ตกอยู่ใต้อำนาจของพญามาร ความชั่วร้าย ความบาปทุกอย่างมาจากพญามาร トラบใดที่ความบาปและพญามารยังอยู่ในโลก トラบนั้นโลกจะไม่พบสันติภาพ วิธีแก้มีทางเดียวเท่านั้นคือต้องขจัดความบาป และพญามารออกจากโลกเสีย แต่มนุษย์ผู้ใดจะสามารถทำได้ ไม่มีเลย มีแต่พระเยซูคริสต์ พระบุตรองค์เดียวของพระเจ้าเท่านั้น มนุษย์จะพบสันติภาพได้สามทาง คือ

1. โดยรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ให้พระองค์เป็นเจ้าชีวิตพระองค์จะประทานอำนาจให้ชนะพญามาร

2. โดยการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์จะเสด็จมาครอบครองโลก

3. ในแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้า ผู้ที่เชื่อกลับใจใหม่ และได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์ ไว้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดเท่านั้นที่จะเข้าได้

1, 2 ท่านอาจจะไม่เข้าใจว่า เหตุใดคริสเตียนจึงยังมีการทะเลาะวิวาทกัน และการขัดแย้งกันอีก เขากลับใจใหม่ เชื่อฟัง และต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้วไม่ใช่หรือ ท่านคงลืมไปแล้วว่า คริสเตียนยังคงอาศัยอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยความบาป ซึ่งมีพญามารเป็นใหญ่อยู่ และใช้ว่าคริสเตียนทุกคนจะเข้มแข็ง รัก และเชื่อพระเจ้าอย่างแท้จริงไม่ แผนการณ์อันเลวร้ายของพญามารก็คือพยายามใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อล่อลวงให้บุตรของพระเจ้าหลงผิด ผู้ที่อ่อนแอยอมทำตามฝ่ายเนื้อหนังและความคิดของตนเอง ซึ่งเกิดจากมาร ก็พ่ายแพ้ไป สมัยก่อนพญามาร พยายามทำลายความเชื่อ ความจงรักภักดีต่อพระเจ้า ของคริสเตียน โดยวิธีใช้กำลังอำนาจ การข่มขู่ ข่มเหง การบังคับ ปราบกฏว่าสมัยหนึ่งคริสเตียนถูกข่มเหงรังแกอย่างหนัก ถูกบังคับให้ปฏิเสธพระเยซู ทอดทิ้งพระเยซู คริสเตียนที่สัตย์ซื่อไม่ยอมปฏิบัติตาม จึงถูกจับไปทรมาน เอาหินขว้างตายบ้าง เอาไปตรึงบนไม้กางเขนบ้าง ตากแดด ตากฝนจนตายไปบ้าง ให้สัตว์ร้ายเช่นสิงห์โตกัดกินบ้าง ฟังทั้งเป็นบ้าง เอาไฟเผาบ้าง ใช้วิธีโหดร้ายทารุณที่สุด แต่น่าอัศจรรย์เหลือเกิน คริสเตียนยังพบกับการข่มเหงมากเท่าใด ก็ยิ่งเข้มแข็ง ยิ่งรักพระเจ้า ยิ่งรักซึ่งกันและกันมากขึ้นเท่านั้น เพราะขณะนั้นต้องอาศัยความสามัคคีซึ่งกันและกันจริง ๆ ต้องมอบกายถวายชีวิต และมอบความไว้วางใจทุกอย่างกับพระเจ้า จึงจะอยู่ด้วยกันได้

หลังจากยุคแห่งการข่มเหงรังแกผ่านพ้นไปแล้ว คริสตจักรก็ได้ฟื้นฟูลุอย่างรวดเร็ว คริสเตียนมีความกระตือรือร้นในงานของพระเจ้า มีความเชื่อและรักพระเจ้ายิ่งขึ้น แทนที่คริสตจักรจะหมดสิ้นไปดังความคิดของศัตรู แต่กลับทวีมากขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ

พญามารซาตานเห็นว่าวิธีนี้ใช้ไม่ได้ผล จึงเปลี่ยนแผนใหม่ซึ่งเป็นแผนเดียวกับที่คอมมิวนิสต์นำมาใช้กับประเทศต่าง ๆ ในปัจจุบัน คือพยายามแทรกซึมเข้าไป ปลุกปั่นให้เกิดความวุ่นวาย แยกแยก เข้าใจผิด และขาดความไว้วางใจกัน ในที่สุดก็รบกันเอง แบ่งเป็นฝ่ายเหนือ ฝ่ายใต้ ฝ่ายซ้าย ฝ่ายขวา ฝ่ายกลาง กำลังซึ่งเคยเข้มแข็งก็ถูกแบ่งแยกออก ทำลายกันเอง ฆ่ากันเอง เมื่อหมดเรี่ยวแรงแล้ว คอมมิวนิสต์ก็เข้ายึดครองอย่างสบาย คริสตจักรสมัยปัจจุบันนี้ กำลังตกอยู่ใต้แผนการณ์อันร้ายของพญามารแล้ว ทะเลาะกันเอง ซิงคิซิงเค่นกันเอง แบ่งพรรคแบ่งพวก ถียงกันเรื่องความเชื่อ เรื่องพิธีรีตองต่าง ๆ แย่งลูก แยกกันระหว่างคริสตจักรต่อคริสตจักร ความวิบัติกำลังจะเกิดแก่คริสตจักรแล้ว เพราะหลงกลของมาร

“การทะเลาะวิวาทกันในพวกท่านมาแต่ไหน” ไม่ใช่มาจากความเชื่อที่ไม่ตรงกัน แต่มาจากพญามารซาตาน ซึ่งมีความปรารถนาอันชั่ว

ท้ายข้อสองบอกว่า “ท่านหาไม่ได้ เพราะท่านไม่ได้ขอ” ประโยคนี้ทำให้เราทราบว่า ที่คริสเตียนสมัยนั้นทะเลาะวิวาทกัน อาจจะเนื่องจากต้องการตำแหน่งชื่อเสียงอำนาจ หรือต้องการอย่างใดอย่างหนึ่งของฝ่ายเนื้อหนัง เขาไม่ได้ขอต่อพระเจ้า พยายามแสวงหาโดยวิธีของมนุษย์ เช่นการยุแหย่ นินทา อวดตัว เข้าพรรคเข้าพวกในที่สุดก็ต้องทะเลาะกัน ในเรื่องความเชื่อต่าง ๆ ก็เช่นเดียวกัน มนุษย์ไม่ยอมแสวงหาความจริงจากพระเจ้า กลับทุ่มเถียงกันเอง จนกลายเป็นเครื่องมือของซาตานในทางอ้อม

3. คริสเตียนบางคนพยายามแสวงหาความต้องการของตนเอง และอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้า แต่พระเจ้ามิได้ประทานให้ ทั้งนี้ไม่ใช่พระเจ้าไม่ฟังคำอธิษฐาน แต่เป็นเพราะความผิดของผู้ขอเอง อาจเนื่องจาก

ก. ผู้อธิษฐานขอ ยังมีความบาปขัดขวางอยู่ เช่นการแก่งแย่งชิงดี การเกลียดชังกัน การทะเลาะวิวาทต่าง ๆ เป็นต้น

ข. อธิษฐานเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองฝ่ายเดียว และขอในสิ่งที่ไม่สมควร ไม่ถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ดังท้ายข้อ 3 ที่ว่า “ท่านทั้งหลายขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หัวใจจะเอาไปใช้ตามใจปรารถนาชั่วของท่าน”

มีผิดมีประโยชน์หลายอย่าง เช่นใช้ในครัว การฝีมือ ตัดฟัน ฟันไม้ ฯลฯ แต่ถ้านำไปใช้ในทางที่ผิด เช่นเอาไปฆ่าฟัน หรือทำร้ายกัน ก็จะทำให้เกิดโทษอย่างมหันต์ฉับใด การอธิษฐานก็เช่นเดียวกันฉับนั้น

4.5 ตอนต้นของข้อ 4 มิได้หมายความว่า คริสเตียนสมัยนั้นผิดประเวณีจริง ๆ แต่เป็นการเปรียบเทียบถึงคริสเตียนซึ่งไปรักฝ่ายโลก เป็นมิตรกับโลก คริสเตียนไม่ว่าชายหรือหญิง เมื่อเชื่อและต้อนรับพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ก็คล้ายกับว่าได้หมั้นไว้กับพระองค์แล้ว และวันหนึ่งพระองค์จะเสด็จมารับให้ไปอยู่เมืองสวรรค์กับพระองค์เหมือนกับเจ้าบ่าวรับเจ้าสาวไปอยู่เรือนหอ หากผู้ที่หมั้นแล้วไม่สัตย์ซื่อ ไปปรับรักคนอื่นอีก ก็เท่ากับเป็นการผิดประเวณี

การเป็นมิตรกับโลกก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า ก็มีความหมายทำนองเดียวกัน โลกหรือความบาปหรือความชั่ว หรือมาร เป็นศัตรูของพระเจ้า หากมนุษย์ไปรักสิ่งเหล่านี้ ซึ่งพระเจ้าทรงเกลียดชังมาก ก็ย่อมเป็นศัตรูของพระเจ้า

เพราะฉะนั้นคริสเตียนจึงต้องมีชีวิตแตกต่างกับชาวโลก แยกตัวออกจากความผิดบาปอย่างเด็ดขาด ความคิดและการกระทำต่าง ๆ ซึ่งเป็นของชาวโลก คริสเตียนต้องละทิ้งเสีย เพื่อให้เหมาะสมกับการเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นการถวายพระเกียรติยศแก่พระเจ้าด้วย เมื่อมนุษย์รักความบาปก็จะลืมน

พระเจ้า สงสัยพระเจ้า มองไม่เห็นพระเจ้า แต่หาทราบไม่ว่า “พระองค์ทรงเป็นห่วงวิญญานที่ได้
ประทานให้อยู่ในเราทั้งหลาย” เป็นห่วงวิญญานที่ยังไม่รอด วิญญานที่กำลังหลงหายไปพระองค์ทรง
เป็นห่วงวิญญานของคริสเตียน ซึ่งกำลังฟังเสียงของมาร ทะเลาะวิวาทกัน แยกแยกกัน ซิงดีซิงเด่นกัน
แม้มนุษย์จะหลงลืมพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่เคยลืมผู้ใดเลย พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้วิญญานทุกดวง
รอด ต้องการเห็นพี่น้องในพระคริสต์รักซึ่งกันและกัน ถิ่นดีกัน ร่วมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ช่วยกัน
ปราบศัตรูพญามารให้ราบคาบ เพื่อแผ่นดินของพระองค์จะได้มาตั้งอยู่

บทเรียนที่ 9 การถ่อมตน

ยากอบ 4:6-10

พ่อค้าที่ไม่ใช่คริสเตียนมักอ้างว่า การค้าจะร่ำรวยได้นั้น พ่อค้าจะต้องฉลาดประกอบด้วยเล่ห์เหลี่ยมไหวพริบพันคน ต้องกล้าได้กล้าเสีย ไม่ว่าจะเป็นไปโดยความซื่อสัตย์ หรือด้วยการคดโกง ก็ต้องเอาทั้งนั้น โดยเหตุนี้ เมื่อเราไปซื้อของที่ร้านค้าจึงมักพบว่าพ่อค้าชอบตั้งราคาสินค้าสูง ๆ เพื่อให้ลูกค้าต่อราคา อาจจะเป็นประโยชน์บางอย่างทางด้านจิตวิทยาในการซื้อขาย แต่จุดประสงค์ที่แท้จริง ก็เพื่อให้ได้กำไรมากที่สุดเท่าที่จะมากได้

หนุ่มสาวบางคนให้ข้อคิดเห็นว่า ควรจะใช้วัยหนุ่มสาวของตนหาความสุข ความสำราญให้ตัวเองให้มากที่สุดที่จะมากได้ เพราะเป็นกำไรชีวิต การเดินร่ำ การสูบบุหรี่ การดื่มเหล้า การเที่ยวกลางคืน การเล่นเกมพนัน ฯลฯ เป็นของธรรมดาสำหรับมนุษย์ หากปราศจากสิ่งเหล่านี้ เขาคิดว่าชีวิตจะเจียบเหงา เจือซา ขาดความสนุกสนานไปอีกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าสังคมจะขาดสิ่งเหล่านี้ไม่ได้

คนบางจำพวกชอบทำตัวให้เด่นในสังคม อดความรู้ ความสามารถ ความสวยงาม ฐานะ ตำแหน่ง เขารู้สึกเป็นสุขใจเมื่อสามารถทำให้คนอื่นเห็นว่า ตนเหนือกว่า ดีกว่า วิเศษกว่า และเขาดีใจมากที่สุดเมื่อมีคนยกย่องนับถือ ชมเชยความดีเด่นของเขา จะด้วยใจจริงหรือไม่ก็ตาม

ในวงการคริสเตียน เรามีทรศนะคคืออย่างไรบ้างเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ในชีวิตประจำวันของเรา การประกอบอาชีพโดยความซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมา ทำให้ต้องยากจนไปตลอดหรือ การหลีกเลี่ยงจากราคะคัฒหา ความสุขสำราญแบบชาวโลก ทำให้ขาดความสุข เป็นคนไม่ทันสมัย เข้าสังคมไม่ได้หรือ การถ่อมตนทำให้คนอื่นมองข้ามความสำคัญ ความสามารถของเราไปหรือ เปล่าเลย พระคริสตธรรมคัมภีร์ว่าอย่างไรสำหรับผู้ไม่ทำตามชาวโลก เป็นการเสียเปรียบหรือขาดทุน ขอเชิญอ่านข้อ 6

6 “แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณให้ทวีขึ้นอีก” เหตุฉะนั้นคริสเตียนจึงไม่ต้องการกล่าวคัฒหาของชาวโลกว่า ซื่อเกินไป โง่เกินไป ล้าสมัย เนื่องจากทำตามพระบัญชาของพระเจ้าที่ว่า “อย่ารักโลก” “อย่าเป็นมิตรกับโลก” เพราะพระเจ้าจะประทานพระคุณให้ทวีขึ้นสำหรับผู้เชื่อและปฏิบัติตามพระบัญชานั้น ชาวโลกนี้กว่าคริสเตียนขาดทุน ขาดสิ่งของฝ่ายโลกหลายอย่าง แต่แท้ที่จริงคริสเตียนมิได้ขาดทุนเลย ตรงกันข้าม คริสเตียนได้ทุกอย่างบริบูรณ์ เป็นของประทานอันประเสริฐเลิศแท้จากพระเจ้าทั้งสิ้น พระเจ้าทรงอวยพรแก่นักธุรกิจ พ่อค้า ครู ชาวสวน ชาวนา แม่บ้าน ที่รักพระเจ้า ให้ได้รับความสมบูรณ์พูนสุข และมีจำนวนไม่น้อยที่เป็นผู้มั่งคั่งเป็นมหาเศรษฐี มีตำแหน่งสูงเพียบพร้อม

ด้วยเกียรติยศในวงการต่าง ๆ สังคมคริสเตียนเป็นสังคมที่ดีที่สุด เพราะได้ยึดพระเจ้าเป็นหลัก ทุกสิ่งทุกอย่างที่กระทำไปเกิดประโยชน์แก่สังคมจริง ๆ เพื่อจะได้ถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า พระเจ้าทรงอวยพรให้แก่ผู้ที่ถ่อมตัวต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์อย่างสิ้นเหลือไม่ว่างานส่วนตัว งานส่วนรวม งานของพระเจ้า

ท้ายข้อ 6 ได้กล่าวถึงการถ่อมตัว ผู้ที่ยิ่งจองหอง ไม่เพียงแต่พระเจ้าจะไม่ทรงใช้เท่านั้น แม้แต่มนุษย์ด้วยกันก็ไม่อยากใช้ เพราะเขาเต็มไปด้วยการถือตัวอวดดี เอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ ไม่ยอมฟังความคิดเห็น คำแนะนำตักเตือนของผู้อื่น ถูกเหยียดผู้ที่มีฐานะต่ำกว่า จึงเป็นการลำบากอย่างยิ่งที่จะร่วมงานกับคนอื่น และมีน้อยคนนัก ที่อยากร่วมงานกับเขาด้วย

พระเจ้าทรงใช้คนที่ถ่อมตน คนที่รู้สึกว่าคุณค่าด้อยไร้ความรู้ ความสามารถ ตระหนักว่าตนไม่เหมาะสมกับงานอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ไม่กล้าเอาสติปัญญาความรู้ความคิดของตนเป็นใหญ่ ขอมอ่อนน้อม เชื่อฟัง และปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าทุกอย่างคนเช่นนี้แหละที่พระเจ้าทรงต้องการใช้ เพราะเขายอมรับพระบัญชาของพระเจ้าทุกอย่างโดยไม่มีเงื่อนไข เช่นเหล่าสาวกของพระเยซูคริสต์ หลายคนมาจากฐานะที่ต่ำด้อยเป็นเพียงชาวประมงธรรมดา ไม่ได้จบวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยใด เมื่อพระเจ้าทรงเรียกเขาเขาก็ละทิ้งทุกอย่าง ติดตามพระองค์ไปทันที และพระองค์ก็ทรงใช้เขาเหล่านั้นให้ทำการใหญ่แทนพระองค์สืบต่อมา

บางคนมีความรู้ความสามารถมากมายหลายอย่าง มีปริญญาทั้งในและนอกประเทศวางท้ายชื่อมีฐานะตำแหน่งสูงในสังคม แต่พระเจ้าไม่ทรงใช้ ทั้งนี้เพราะเขาไม่ยอมถ่อมตนเป็นคนที่ยิ่งจองหองเต็มไปด้วยเงื่อนไขต่าง ๆ คิดเห็นแต่ฐานะตำแหน่ง ความสุขความสบายเกียจคร้านว่าเงินเดือนน้อยเกินไปบ้าง คริสตจักรเล็กเกินไปบ้าง สถานที่ขาดความเจริญเกินไปบ้าง ทุกอย่างต้องการความพอใจของตัวเอง ต้องการบริหารคริสตจักรความคิด วิธีของตัวเอง วางตัวใหญ่ขึ้นทุกวัน ขณะเดียวกันก็มองเห็นความสำคัญของพระเจ้าน้อยลงทุกทีคนเช่นนี้พระเจ้าจะทรงใช้อย่างไรกัน

เหตุฉะนั้น เมื่อพระเจ้าทรงใช้โมเสส ให้ทำการใหญ่ พระองค์จึงทรงเรียกท่านให้ไปอยู่ในป่ากันดารก่อน เพื่อท่านจะได้มองข้ามความคิด ความรู้ ฐานะ ตำแหน่งต่าง ๆ ในราชสำนักเสีย และยอมถ่อมตนลงให้พระเจ้าทรงใช้

7, 8 เพราะความเย่อหยิ่งจองหองของมนุษย์ นี้กว่าตนฉลาดล้ำเลิศ จึงขัดขืนพระเจ้าไม่ยอมปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า ผลของการขัดขืนจึงนำความพิณาศมาสู่มนุษย์ตัวอย่างเช่น ชนชาติอิสราเอลขัดขืนพระเจ้า จึงต้องถูกลงโทษ เดินหลงทางในป่าถึง 40 ปี และตายไปในที่สุด โดยไม่มีโอกาสเข้าไปอยู่ในดินแดนคานาอัน อันอุดมด้วยน้ำผึ้ง และน้ำนมอันเป็นแผ่นดินแห่งพระสัญญา เมืองชะโดมและเมืองอะโมราทำบาปขัดขืนพระบัญญัติของพระเจ้า จึงถูกพระเจ้าเผาด้วยไฟพิณาศทั้งสองเมือง ชนชาติอิสราเอลเป็นชนชาติที่พระเจ้าเลือกสรรไว้ เมื่อขัดขืนพระเจ้า จึงต้องตกเป็นทาสของศัตรู

การที่คริสเตียนจะยอมถ่อมตัวลง มีใจน้อยยอมฟังพระเจ้าได้นั้น ต้อง

ก.ต่อสู้กับมาร (ข้อ 7) เพราะมารเป็นต้นเหตุที่ทำให้คริสเตียนเย่อหยิ่งและขัดขืนพระเจ้า การตัดความสัมพันธ์อย่างเด็ดขาด การเพิกเฉย การหลีกเลี่ยง การเกลียดชังมารนั้นยังไม่พอ พระคัมภีร์สอนว่า “ต้องต่อสู้กับมาร” ให้มันหนีจากไปแม้มนุษย์จะพยายามตัดขาดจากมาร แต่มารไม่ยอมตัดขาดกับมนุษย์ด้วย มันจะพยายามเอาชนะมนุษย์ ให้ร่วมจิตร่วมใจกับมัน ทำบาปขัดขืนพระเจ้า เมื่อมีการต่อสู้กันเกิดขึ้น เช่น ชกมวย คู่ต่อสู้ ทั้งสองฝ่าย นอกจากต้องป้องกันตัวแล้ว ยังต้องพยายามชกคู่ต่อสู้ให้พ่ายแพ้ไป การยื่นเฉย ๆ หรือป้องกันตัวอย่างเดียว โดยไม่ต่อสู้เลยนั้น ต้องปราชัยแก่ฝ่ายตรงกันข้ามอย่างแน่นอน

พญามารก็เช่นเดียวกัน ถ้าเราไม่สู้กับมัน มันก็ได้เปรียบเรา มีสองทางเท่านั้นที่จะยุติการต่อสู้ได้ คือ ยอมแพ้ หรือสู้กับมันจนมันหนีไป แต่การที่จะเอาชนะมาร ผู้จันมันหนีไปได้นั้น ต้อง

ข.เข้าใกล้พระเจ้า (ข้อ 8) มนุษย์ไม่สามารถเอาชนะมารได้โดยลำพังต้องอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ผู้ที่เย่อหยิ่งจองหอง อาศัยตนเอง ไม่ยอมถ่อมตัวต่อพระเจ้าจะต้องพ่ายแพ้ต่อมารเสมอ

สำหรับคนบาป ต้องกลับใจใหม่ รับเชื่อพระเยซูคริสต์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเป็นส่วนตัว ให้พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ชำระล้างความผิดบาปของท่าน เพื่อจะได้ชีวิตใหม่ ซึ่งเป็นของประทานจากพระองค์ เนื่องด้วยชีวิตใหม่ที่บริสุทธิ์นี้ ท่านจึงสามารถเข้าใกล้พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ และจะสามารถเอาชนะชนะศัตรูคือพญามารซาตานได้

สำหรับผู้เชื่อแล้ว เข้าใกล้พระเจ้าด้วยการอธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ ร่วมประชุมนมัสการสรรเสริญพระเจ้า เมื่อพระเยซูคริสต์ประทับอยู่ร่วมกับอัครสาวกนั้นพระองค์ทรงใช้เวลามาก ในการอธิษฐานเข้าใกล้พระเจ้า ขอพระบิดาเจ้าทรงเพิ่มเติมกำลังฤทธิ์อำนาจ เพื่อจะต่อสู้เอาชนะมารได้และพระเยซูทรงใช้พระคำของพระเจ้าในการต่อสู้มาร มารจึงพ่ายแพ้และหนีไป

ความบาปเป็นสื่อ ชักนำให้มารเข้าสู่จิตใจ คริสเตียนต้องสำรวจตัวเองเสมอว่า มีอะไรบ้างที่ยังทำให้จิตใจสกปรกโสมม ก็จงอธิษฐานขอพระเจ้าชำระให้บริสุทธิ์ เป็นวิหารที่ประทับของพระองค์แต่ผู้เดียว เพื่อไม่ให้มารมีช่องทางเข้ามาทำงานในจิตใจได้ ชีวิตที่ใกล้ชิดพระเจ้าเป็นชีวิตที่ปลอดภัย เพราะพระเจ้าเป็นป้อมปราการและเป็นกำลังของเรา

9, 10 ข้อ 9 มิได้หมายความว่า พระเจ้าต้องการให้คริสเตียนมีชีวิตที่โศกเศร้าเสียใจแต่ให้รู้สึกโศกเศร้าเสียใจ สำนึกในความผิดบาปของตัวเองและผู้อื่น ในสมัยของท่านยากอบ คริสเตียนเป็นจำนวนมากได้ทะเลาะวิวาทกัน ชิงดีชิงเด่นกัน อวดตัว เย่อหยิ่ง จองหอง รักโลก ไม่สำนึกถึงความบกพร่องและความผิดบาปของตัวเอง ท่านยากอบรู้สึกเป็นทุกข์ใจ และห่วงใยต่อวิญญาณจิตของเขาทั้งหลายมาก ท่านได้อธิษฐานด้วยน้ำตาเพื่อเขาเหล่านั้น เพื่อให้กลับใจใหม่ มีความรักซึ่งกันและกันเช่นเดิม

คริสตจักรในปัจจุบันก็กำลังตกอยู่ในภาวะเช่นเดียวกันนี้ ท่านเองรู้สึกเสียใจ เป็นห่วง และอธิษฐานเพื่อพวกเขาด้วยน้ำตาหรือเปล่า หรือว่าท่านก็เป็นคนหนึ่งในจำนวนเหล่านั้น (อ่านข้อ 10)

บทเรียนที่ 10 ความบกพร่องของคริสเตียน

ยากอบ 4:11-17

พระธรรมยากอบบทที่ 4 ตั้งแต่ข้อที่ 1 เป็นต้นมา ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องต่าง ๆ ของคริสเตียนในสมัยโน้น และเป็นข้อบกพร่องของคริสเตียนสมัยนี้ด้วย เช่นการทะเลาะวิวาท การรักโลก การเยอหยิ่งจองหองไม่รู้จัดถ่อมตัว เมื่อคริสเตียนทราบถึงข้อบกพร่องต่าง ๆ แล้ว ควรปรับปรุงแก้ไขใหม่ ขอให้แสงสว่างของพระเจ้าส่องเข้าไปในจิตใจ ขับไล่ความผิดออกเสีย การแก้ไขนั้น ต้องกระทำอย่างเด็ดขาด มิใช่กระทำเป็นชั่วคราวเหมือนนายช่างแก้เครื่องยนต์ทราบว่า เครื่องยนต์ชิ้นใดชำรุดทำงานไม่สะดวก ก็ต้องรีบแก้ไข ถอดออก ซ้ำระลั้ง ซ่อมใหม่ให้เรียบร้อย มันก็จะทำงานได้ดีตามปกติ หากไม่รีบแก้ไขซ่อมแซมให้ดีแล้ว นานวันเข้าก็จะชำรุดมากยิ่งขึ้น ยกแก่การแก้ไขและอาจใช้การไม่ได้เลย

คริสเตียนได้รับชีวิตใหม่จากพระเจ้าแล้วก็จริง แต่ผู้ที่ถูกรอบคอบครบถ้วนทุกอย่างนั้นหาได้ยากมาก ทุกคนมีความอ่อนแอและมีข้อบกพร่องฝ่ายเนื้อหนังอยู่บ้างไม่มากก็น้อยในที่นี้มีได้หมายความว่า จะเป็นคริสเตียนที่ถูกรอบคอบครบถ้วนทุกอย่างนั้นไม่ได้พระเยซูตรัสว่า “สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้ทุกอย่าง” หากคริสเตียนรักและเชื่อฟังพระองค์จริง ๆ ก็ไม่มีอะไรที่ยากเกินไป

คริสเตียนที่รู้สึกบกพร่องฝ่ายวิญญาณจิตนั้น ก็ยังนับได้ว่าเป็นคริสเตียนที่มีชีวิต เพราะรู้จักสำรวจจิตใจตัวเองจำเพาะพระเนตรพระเจ้า สำนึกถึงความผิดของตน คริสเตียนที่ไม่มีชีวิตจะไม่มีความรู้สึกเช่นนี้ ปลาที่ตายแล้ว ไม่มีความรู้สึก ไหลตามกระแสน้ำอย่างใด คริสเตียนที่ตายแล้วก็อย่างนั้น แต่การรู้สึกบกพร่องอย่างเดี่ยวย่อมไม่พอ ต้องปรับปรุงแก้ไขใหม่ด้วย ดังกล่าวแล้วข้างต้น การแก้ไข ปรับปรุงใหม่ ต้องกระทำกันอย่างจริงจัง ขับไล่ความบาปความชั่วทุกอย่างออกจากจิตใจให้หมด โดยการสารภาพต่อพระเจ้า ขอพระโลหิตของพระองค์ชำระล้างให้บริสุทธิ์ มีจิตใจใหม่อย่างแท้จริง อย่าให้มีความบาปแม้แต่น้อยตกค้างอยู่ในจิตใจของตนอีก เพราะเชื่อนิดเดียว สามารถทำให้ขมมึงฟูได้ฉับใจ ความบาปเพียงเล็กน้อย ก็สามารถก่อให้เกิดบาปใหญ่ได้ฉับนั้น

การที่จะแก้ข้อบกพร่องให้ได้ผลแน่นอนนั้น คริสเตียนต้องตัดสินใจใหม่อย่างแน่วแน่และตั้งมั่นว่า ต่อไปจะไม่กระทำสิ่งนั้นอีก แล้วขอพระเจ้าให้ทรงเพิ่มเติมกำลังเพื่อที่จะแก้ไขปรับปรุงให้ได้ผล จะเป็นการเปล่าประโยชน์อย่างยิ่ง หากเพียงแต่ศึกษาบทเรียนทราบถึงความบกพร่องต่าง ๆ ของคริสเตียน แต่มิได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น

11, 12 ข้อบกพร่องของคริสเตียนที่ใหญ่หลวงอีกสองประการ คือการพุดนินทาซึ่งกันและกัน และการตัดสินพี่น้องของตน บ่อยครั้งต้นเหตุแห่งการทะเลาะวิวาทสืบเนื่องมาจากการนินทาซึ่งกันและกันก่อน ตอนแรกเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันเล็กน้อย เมื่อพุดกันหลาย ๆ คนฟังกันหลาย ๆ ต่อ ตกหล่นไปบ้าง เสริมสร้างเติมแต่งเองบ้าง จึงกลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมา ต้องทะเลาะวิวาทกันในที่สุด เมื่อมีเรื่องขัดแย้งกันเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเรื่องใดก็ตาม คนส่วนมากมักเข้าข้างตัวเอง ตัดสินให้ตนเองถูกและคนอื่นผิดเสมอ ไม่ยอมปรองดองคืนดีกันง่าย ๆ

พระคัมภีร์กล่าวถึงการตัดสิน และการนินทาพี่น้องของตนว่า เป็นการตัดสินพระบัญญัติ เพราะพระเจ้าได้ให้คำเตือนและคำสอนต่าง ๆ ที่ดีที่สุดแก่คริสเตียนแล้วเพียงแต่อ่านพระคำของพระเจ้า ก็ทราบว่ามีใครผิดใครถูก “ถ้าผู้ใดได้ยื่นถ้อยคำของเราและมิได้เชื่อ... ผู้นั้นมีสิ่งหนึ่งซึ่งจะพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้ว่า และจะพิพากษาเขาในวันที่สุด” (ยอห์น 12:47, 48) ฉะนั้นถ้ามนุษย์ตัดสินกันเอง นินทาตนเอง ก็เป็นการหมิ่นประมาทพระคำของพระเจ้า ตัดสินพระคำของพระเจ้า

ประเทศชาติมีกฎหมายสำหรับให้ประชาชนปฏิบัติตาม และใช้ตัดสินการผิดถูกของประชาชน เมื่อประชาชนทำผิด ก็มีกฎหมายเป็นเครื่องตัดสิน ถ้าประชาชนไม่ยอมปฏิบัติตาม ตัดสินกันเอง เช่นจับคนผิดมาเขี่ยขี้ต้อน ซ้อม ทำทารุณกรรมต่าง ๆ ย่อมเป็นการหมิ่นประมาทต่อกฎหมายบ้านเมือง และเป็นความผิดด้วย

“พระคัมภีร์ทุกตอน พระเจ้าได้ประทานให้ ย่อมเป็นประโยชน์สำหรับสั่งสอน สำหรับตักเตือน สำหรับดัดแปลงให้ดีขึ้น และสำหรับสอนให้รู้ในความชอบธรรม” (2 ทิโมธี 3:16) เพราะฉะนั้นคริสเตียนจะใช้พระคัมภีร์เป็นเครื่องตัดสินพี่น้องไม่ได้ พระคัมภีร์มิได้มีไว้ให้คริสเตียนใช้ตัดสินพี่น้อง ถ้าผู้ใดที่ได้รับการตักเตือน โดยพระคำของพระเจ้าแล้ว และไม่ยอมฟัง ก็อย่าไปตัดสินเขา พระเจ้าจะตัดสินเขาเองในวันข้างหน้า หน้าที่ของคริสเตียนก็คือ สำแดงความรักของพระเจ้า พยายามช่วยเหลือกัน และกันเท่าที่จะช่วยได้ เพื่อคนหลงผิดจะได้สำนึกตัวในข้อบกพร่องและกลับใจใหม่

13-16 ท่านยากอบได้เตือนให้ทราบถึงชีวิตมนุษย์ว่า เป็นอนิจจัง ไม่เที่ยงแท้ ฉะนั้นอย่าให้มีคำอวดใจ ๆ ของเนื้อหนัง หลุดออกจากปากเป็นอันตราย เพราะแม้แต่เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่ชีวิตของเราในวันพรุ่งนี้ เราก็มีอาจจะทราบได้ เช่นเดียวกับคำเปรียบเทียบของพระเยซูคริสต์เรื่อง “เศรษฐีที่โศกเขลา” (ใน ลูกา 12:16-21) พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “โอคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้า จะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้น จะเป็นของใครเล่า”

มนุษย์มีชีวิตในโลกนี้เพียงไม่กี่สิบปีเท่านั้น ก็จะจากโลกนี้ไป บทเพลงสรรเสริญ บทที่ 90 ข้อ 10 บอกว่า “ในชั่วอายุของข้าพเจ้ามีเจ็ดสิบปีเท่านั้น ถ้าแม้ว่ามีกำลังมากก็จะยืนได้ถึงแปดสิบปี” แต่สังเกตอายุของคนปัจจุบัน ช่างสั้นเสียเหลือเกิน คนที่มีอายุหกสิบปีขึ้นไป นับว่ามีอายุยืนแล้ว มีผู้อา

อายุของคนปัจจุบันมาเฉลี่ยดู ปรากฏว่า อายุเฉลี่ยของคนมีเพียงสี่สิบห้าปีเท่านั้น ระยะเวลาที่มีชีวิตอยู่ก็เต็มไปด้วยความทุกข์ลำบากนานาประการ แล้วก็ตายจากโลกไป ในพระคัมภีร์ได้เปรียบชีวิตมนุษย์ไว้หลายแห่งว่าเป็นเหมือนกับดอกหญ้าเหมือนน้ำค้างที่จับอยู่บนใบไม้ในเวลาเช้า เหมือนกระแสน้ำไหลผ่านไปอย่างรวดเร็ว เหมือนเงา เหมือนลมหายใจ เหมือนเมฆ ท่านยากอบเปรียบชีวิตว่าเป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่ แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป ชีวิตของมนุษย์ไม่เพียงแต่จะสั้นเท่านั้น แต่ยังเต็มไปด้วยอันตรายรอบด้าน จากโรคร้ายไข้เจ็บ จากอุบัติเหตุ จากสงคราม จากมนุษย์และจากสัตว์ร้าย ไม่มีใครสามารถรับรองชีวิตของตนได้ว่า สามารถอยู่ยืนนานถึงเพียงใด การที่เรามีชีวิตอยู่ได้จนถึงปัจจุบันนี้ด้วยความสุขสบาย ก็โดยพระคุณและความรักของพระเจ้าทั้งสิ้น

เมื่อคริสเตียนทราบถึงความอนิจจังของสังขารมนุษย์ ก็สมควรอย่างยิ่ง ที่จะใช้วันเวลาที่เรายังมีชีวิตอยู่นี้ ให้เป็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ และแก่พระราชกิจของพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ควรเสียเวลาไปกับการช่ำ และสิ่งต่าง ๆ ซึ่งไร้ประโยชน์ ไร้ความหมาย เมื่อถึงวันพิพากษา พระเจ้าจะตรัสถามทุกคนว่า “ตลันต์ (พรสวรรค์ ความสามารถ) ซึ่งเรามอบแก่เจ้า นั้น เจ้าเอาไปก่อเกิดประโยชน์อะไรบ้าง” ผู้ที่ได้ใช้ชีวิตเกิดผลเพื่อพระเจ้า จะมีความสุขยินดีสักเท่าใด เมื่อพระองค์ทรงรับสั่งว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวดี เพราะเจ้าเป็นคนซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสืบเมืองเกิด” แต่ผู้ที่ใช้ชีวิต เวลาและสติปัญญา ซึ่งพระเจ้าประทานให้ นั้น เสียไปกับการที่ไร้ประโยชน์ เขาจะเศร้าโศกเสียใจมาก เมื่อพระองค์ตรัสว่า “อ้ายบ่าวช่ำ เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง”

17 เมื่อพูดถึงบาป คนทั่วไปก็มักจะหมายถึง ความชั่วต่าง ๆ ที่นำความทุกข์ลำบากสู่ผู้อื่นและสู่ตนเอง แต่พระคัมภีร์สอนว่า “หากผู้ใดรู้จักกระทำดี และไม่ได้กระทำก็เป็นบาป” เราอาจเปรียบเทียบให้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น เช่นว่ามีเด็กคนหนึ่งตกน้ำและขอความช่วยเหลือจากเรา ทั้ง ๆ ที่เราช่วยได้ แต่ไม่ยอมช่วย แกล้งทำเป็นไม่รู้ มองไปทางอื่นเสีย ปล่อยให้เด็กจมน้ำตายต่อหน้าต่อตา การประพฤติเช่นนี้ย่อมแสดงว่า เป็นผู้มีใจอำมหิตไร้ความปราณี เป็นการขัดต่อพระบัญญัติของพระเจ้าที่ว่า “จงรักซึ่งกันและกัน”

คริสเตียนที่หลงผิดไป แล้วรู้ว่าควรกลับใจใหม่ ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า แต่ไม่ยอมปฏิบัติตาม บาปก็ย่อมตกแก่เขา คริสเตียนที่ทราบว่าควรเข้าใกล้พระเจ้า ชำระตนให้บริสุทธิ์เสมอ และถวายเกียรติยศให้แก่พระองค์ แต่ไม่ยอมปฏิบัติตามก็เป็นบาปเช่นกัน

บทเรียนที่ 11 คำแนะนำสำหรับผู้ที่ยากเป็นคนมั่งมี

ยากอบ 5:1-6

ครั้งหนึ่งคณะเยาชนของคริสตจักรแห่งหนึ่ง ได้นำใบปลิวไปแจกตามถนนต่าง ๆ อธิบายให้คนรู้จักพระเยซูคริสต์ และเชิญชวนให้ต้อนรับพระองค์ไว้ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดมิชยาคนหนึ่งซึ่งไม่ใช่คริสเตียนถามเยาชนคณะนั้นว่า “เชื่อพระเยซูคริสต์แล้ว พระเยซูช่วยให้ถูกลี้อตเตอร์ได้ไหม” เยาชนย้อนถาม “ถูกลี้อตเตอร์แล้วมีประโยชน์อะไร” ชายผู้นั้นตอบว่า “เฮ้ ใจไปได้ ถูกลี้อตเตอร์ได้ เงินมาก ก็มีความสุขนะซี”

ในทรรศนะของคนทั่วไป เงินคือสิ่งที่บันดาลความสุขให้ ผู้ใดมีเงินมากก็มีความสุขมาก บางคนบูชาเงินเป็นพระเจ้า บอกว่ามีเงินก็มีทุกอย่าง เงินเป็นแก้วสารพัดนึก สามารถบันดาลให้ทุกอย่างเป็นไปได้ตามความปรารถนาของตนได้ คนเป็นจำนวนมากจึงตกเป็นทาสของเงิน เห็นแก่เงิน จนทำลายล้าง ความซื่อสัตย์ เกียรติยศ และชื่อเสียงของตน ขอมเป็นเครื่องมือของคนชั่ว ทฤษฎีหักหลังญาติมิตร สหาย ตลอดจนผู้ที่มีพระคุณ ยูดาอัสการีโอดเห็นแก่เงิน 30 เหรียญ ถึงกับยอมขายพระเยซูซึ่งเป็นอาจารย์ของตนเอง บางคนเห็นแก่เงินจนมองชีวิตคนอื่นเหมือนผักปลา ความชั่วและความบาปต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากเงินนั้น มีมากมายจนนับไม่ถ้วน

เงินเป็นแก้วสารพัดนึกจริงหรือไม่จริงเลย เพราะมีสิ่งสำคัญมากที่สุดในชีวิตอย่างน้อยก็สามอย่าง ซึ่งเงินไม่สามารถซื้อได้ คือ

(1) เงินไม่สามารถซื้อความอึดใจได้ คนมีเงินมากก็ยังอยากได้มากขึ้น ยังมีใจโลภมาก ความจริงทรัพย์สินเงินทอง ไม่ใช่เป็นของบาป แม้งานของพระเจ้าเองก็ควรใช้ทรัพย์สินเงินทองมากเช่นเดียวกัน ที่ว่าเป็นความบาปนั้น ก็เพราะมนุษย์มีใจโลภไม่รู้จักอึด มีพอกินพอใช้เท่าใดก็ไม่จุใจ พยายามหาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อหาโดยวิธีสุจริตด้วยใจสัตย์ซื่อไม่ได้ ก็หาโดยวิธีทุจริต คดโกงด้วยเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ พระธรรมโทโมธี ฉบับที่ 1 บทที่ 6 ข้อที่ 10 สอนว่า “*ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นรากแห่งความชั่วทุกอย่าง.....*”

(2) เงินไม่สามารถซื้อความสุขได้ ดังจะพบได้บ่อย ๆ จากข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน เรื่องการหลุมบอนวายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ใช่เกิดจากคนยากจนที่ไม่มีเงินใช้เสมอไป ส่วนมากเกิดจากคนพอมืออันจะกินทั้งนั้น บางคนก็เป็นผู้มั่งมี มีชื่อเสียงตำแหน่งสูง กว้างขวางในสังคมด้วยซ้ำ

ความสุขที่แท้จริงไม่ใช่เกิดจากทรัพย์สินเงินทอง หรือวัตถุต่าง ๆ จากภายนอก แต่เกิดจากส่วนลึกของจิตใจ ซึ่งได้รับการชำระล้างให้บริสุทธิ์แล้ว โดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ เพราะฉะนั้นคริสเตียนไม่ว่าผู้ใดมีเงิน จึงมีความสุขด้วยกันทุกคน

(3) เงินไม่สามารถซื้อชีวิตได้ เมื่อคนกำลังจะตายจริง ๆ เงินไม่ว่ากี่แสนกี่ล้านบาทก็ไม่สามารถช่วยเขาได้ ไม่ใช่คนมั่งมีไม่ต้องตาย หรือมีอายุยืนกว่าคนยากจน “*ค่าจ้างของความบาปนั้นคือความตาย*” เงินไม่สามารถซื้อชีวิตได้ เพราะเงินไม่สามารถไถ่ความบาปได้

1. ท่านยากอบได้พูดถึงภัยวิบัติซึ่งจะเกิดแก่ผู้มั่งมี ซึ่งไม่ยอมถ่อมตัวลง กลับใจใหม่ต้อนรับพระเยซูคริสต์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เขาเต็มไปด้วยความเย่อหยิ่งถือตัว ตาของเขามองเห็นแต่เงิน คิดแต่เงิน มองไม่เห็นความวิบัติ ซึ่งจะเกิดขึ้นในวันพิพากษา และการที่เขาจำรวยนั้น ไม่ใช่เนื่องจากพระพรของพระเจ้าแต่โดยวิธีอื่น ดังข้อสามบอกว่า ได้น้อยค่าจ้างแรงงานของคนงานปัจจุบันคนชนิดนี้มีมาก เขาหาเงินโดยวิธีทำนาบนหลังคนจน ชูครีคไม่เลือกหน้า จะมีใจเมตตาปราณีสักนิดก็หาไม่ นึกว่าตัวเองฉลาดสามารถโกงคนอื่นที่โง่เขลากว่า แต่หาทราบไม่ว่า พระเจ้าได้วางโทษเขาไว้แล้ว เขาสามารถหัวเราะเสียงดัง มีอิทธิพลใหญ่โตชั่วคราวเท่านั้น วันหนึ่งพระเจ้าจะพิพากษาเขา ถ้าเขาไม่กลับใจเสียใหม่ “นี่แน่ท่านผู้มั่งมี จงโอดครวญ เพราะวิบัติซึ่งจะมีมาแก่ท่าน”

2, 3 คริสเตียนซึ่งพระเจ้าอวยพร ให้เป็นผู้มั่งมีบริบูรณ์ด้วยทุกอย่าง หากเขารู้จักใช้สิ่งที่พระเจ้าประทาน ให้เป็นประโยชน์แก่พระราชกิจของพระเจ้า ตลอดจนช่วยเหลือคนต่าง ๆ ที่ขัดสนนั้น ย่อมเป็นที่ชื่นชอบพระทัยของพระเจ้า และพระเจ้าจะอวยพระพรมากยิ่งขึ้น

สองข้อนี้ บอกให้ทราบถึงลักษณะของผู้มั่งมี ซึ่งท่านยากอบเตือนเตือนว่า เขามีเสื้อผ้า เงินทอง เหลือใช้มากมาย แต่ไม่ยอมนำออกมาช่วยเหลือเผื่อแก่ผู้อื่นที่ยากจนขัดสนเขาส้ำสมไว้สำหรับตัวเอง จนมอดมากัดกินทำลาย งานของพระเจ้าหลายอย่าง ต้องการความช่วยเหลือจากเขา เขาไม่ยินดีที่จะถวายให้พระองค์ กลับเก็บไว้บำรุงความสุขของตนเอง

“เสื้อผ้าที่มอดมากัดกิน” และ “เงินที่เกิดสนิม” นั้นให้ความคิดที่คืออย่างหนึ่ง สอนให้คริสเตียนทราบ ว่า ทรัพย์สินเงินทองในโลกนี้ไม่จริงยั่งยืน มันสามารถสูญหายได้ มันถูกทำลายได้ เมื่อเราตายแล้ว สิ่งเหล่านี้เรานำไปไม่ได้แม้แต่อย่างเดียว เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงสอนว่า “อย่าสำสมทรัพย์สินสมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวหนอนและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องล้วงลักเอาไปได้ แต่จงสำสมทรัพย์สินสมบัติไว้ในสวรรค์ ที่หนอนหรือสนิมทำลายเสียมิไม่ได้ และที่ไม่มีขโมยขุดช่องล้วงลักเอาไปได้” (มัทธิว 6:16-20)

ผู้มั่งมีที่แท้จริงคือผู้ที่ยอมถวายทรัพย์สินเงินทอง ตามกำลังและความสามารถเท่าที่จะกระทำได้ ให้แก่พระเจ้าด้วยความเต็มใจ ด้วยความยินดี และด้วยความรักพระเจ้าอย่างแท้จริง เพื่อประโยชน์ใน

พระราชกิจของพระองค์ ส่วนผู้ที่มั่งมี มีทรัพย์สินมรดกมากมายในโลก แต่ไม่รู้จักพระเจ้า ไม่มีส่วนในพระราชกิจของพระองค์เลย ในสายพระเนตรของพระองค์ เขายังเป็นคนยากจน (คู่มือทิว 6:19-24) นอกจากนี้ข้อพระธรรมยากอบ บทที่ 5 ข้อ 3 ซึ่งว่า “สนิมที่เกิดแก่ของนั้น...จะกินเนื้อท่านคุณไฟ” ก็ยังมีความหมายตรงกับยากอบ 4:17 ที่ว่า เหตุฉะนั้นคนคนใดที่จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น” อีกด้วย

4-6 ตอนท้ายของข้อสาม ถึงข้อหก กล่าวถึงการกระทำต่าง ๆ ของผู้มั่งมี ซึ่งถือว่าเป็นความบาปว่าเป็นผู้ที่

ก.รู้แต่ต่ำสมสมบัติ (คู่มือข้อ 3) นี่เป็นความบาปประการแรกของคนมั่งมี แท้ที่จริง “วันสุดท้าย” คือวันที่พระเจ้าจะพิพากษาโลกได้ใกล้เข้ามาแล้ว บัดนี้ควรจะเป็นเวลาแห่งการกลับใจใหม่ เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ จึงจะหลุดพ้นจากความวิบัติต่าง ๆ ได้ คริสเตียนควรระวังเป็นพิเศษเพราะมีคำพยากรณ์ซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า ในวันที่สุดของโลก “จะบังเกิดภัยคุกคามว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน...” (คู่มือ 2 ทิโมธี 3:1, 2) ยุคนี้เป็นยุคที่ สุดของโลกแล้ว พระเยซูคริสต์ใกล้จะเสด็จมาเต็มที่แล้ว คริสเตียนทุกคนต้องตื่นตัว รอคอยพร้อมที่จะต้อนรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

ข.ถือโง่งงาน (ข้อ 4) ในสมัยนี้ การถือโง่งกันเป็นของธรรมดาไปเสียแล้ว จนมนุษย์ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการทำบาป มนุษย์ถือว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเกมกีฬาที่สนุกโดยมีคำขวัญสำหรับตัวเองว่า “คนโง่งเวลาข่มเป็นเหยื่อของคนมีปัญหา” กรรมจึงตกเป็นของผู้รู้เท่าไม่ถึงการ ผู้มีปากแต่ถูกเย็บไว้ด้วยอิทธิพลเงินตรา แต่คนมีปัญหาชนิดนั้นจะหัวเราะได้ไม่นาน เพราะเสียงร้องทุกข์ของผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นทราบถึงพระกรรณของพระเจ้าแล้ว

ค.อยู่อย่างฟุ่มเฟือย (ข้อ 5) พระเจ้ามิได้กีดกันคนที่ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข พระเจ้าต้องการประทานความสุข ความมั่งมี ความบริบูรณ์ให้ทุกคน แต่คนส่วนมาก เมื่อมีทุกอย่างบริบูรณ์เกินไปก็มักฟุ่มเฟือย ใช้ทรัพย์ที่มีอยู่หาความสนุกสนานต่าง ๆ แบบชาวโลกจนลืมนึกถึงพระคุณของพระเจ้า ขาดความยำเกรงพระองค์ โดยเหตุนี้ท่านยากอบจึงตักเตือนให้คนมั่งมีระวังอันตรายที่จะมาถึงตัว

คริสเตียนควรนึกเสมอว่า ทรัพย์สินเงินทองที่เรามีอยู่ปัจจุบัน เป็นพระพรของพระเจ้าทั้งสิ้น บุตรที่ศิษย์ของพระเจ้า จึงต้องรู้จักจับจ่ายใช้สอยในสิ่งซึ่งพระเจ้าประทานให้ แม้แต่รัฐบาลของประเทศไทยยังให้คำขวัญว่า “การประหยัดเป็นการสร้างอนาคต”

ง.ฆ่าผู้ชอบธรรม (ข้อ 6) เมื่ออ่านบทนี้โดยตลอดแล้ว จะรู้สึกได้ว่า บทความบทนี้มีได้หมายถึงคริสเตียนสมัยนั้น โดยเฉพาะเท่านั้น แต่ยังหมายถึงผู้มั่งมี ผู้ประกอบไปด้วยตำแหน่งสูง มีอิทธิพลที่จะสั่งฆ่าคนได้ตามความปรารถนาของตนอีกด้วยแน่นอน ท่านยากอบก็เป็นคนหนึ่ง ซึ่งถูกคุกคามข่มเหง

อย่างหนัก แต่ท่านมิได้เกรงกลัวอิทธิพลชั่วและความอธรรมของคนเหล่านั้น กลับติเตียนด้วยใจกล้า เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์จนถูกจับไปลงโทษ ถึงแก่ความตาย ดังได้เล่ามาแล้ว ในบทเรียนที่หนึ่ง

คนที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง ย่อมไม่กลัวอิทธิพลชั่วใด ๆ และจะไม่ยอมตกเป็นทาสของเงินเป็นอันขาด แม้ว่าจะต้องพจญกับความทุกข์ลำบาก ขากจน คับแค้นเพียงใด ก็มีความอดทน ตั้งมั่นเข้มแข็งในพระเจ้า ไม่เปลี่ยนแปลง ความมั่งคั่งในโลกนี้ล้วนเป็นของปลอมแปลง วันหนึ่งสิ่งเหล่านี้จะผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าจะได้รับความมั่งคั่งบริบูรณ์ที่แท้จริงบนเมืองสวรรค์ ซึ่งขโมยไม่สามารถลักเอาไปได้ตัวนอนไม่สามารถเข้าไปกินได้ และไม่มีผู้สามารถขโมยไปได้เลย

บทเรียนที่ 12 การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์

ยากอบ 5:7-12

ในบทเรียนที่แล้ว ท่านยากอบได้เตือนผู้มั่งคั่งที่ไร้มนุษยธรรม พระเจ้าวางโทษเขาไว้แล้ว ความวิบัติจะเกิดแก่เขาในวันพิพากษา ในบทเรียนนี้ ท่านได้เตือนให้คริสเตียนมีความอดทน รอคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ ในโลกนี้มีความทุกข์ลำบากมาก และการทดลองต่าง ๆ “แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด” (มัทธิว 24:13)

อัครสาวกของพระเยซูเคยถามพระเยซูว่า “จะมีอะไรเป็นหมายสำคัญในการที่พระองค์จะเสด็จมา และเวลาที่จะสิ้นโลกนี้” พระเยซูตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงคราม...จะเกิดการโกลาหลในระหว่างประเทศ...ทั้งจะถูกกันดารอาหารและแผ่นดินไหวหลายแห่ง...ความชั่วทวีขึ้น ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง” (ดูมัทธิว 24:3-14) สิ่งเหล่านี้เราได้เห็นประจักษ์ และพวกเราได้ยินมามากแล้ว แสดงว่า การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ใกล้เข้ามาเต็มที่แล้ว คริสเตียนไม่ควรจะหลงมัวเมากับความสนุกสนาน อีกต่อไป ควรตื่นตัว เตรียมพร้อมที่จะรับการเสด็จมาของพระองค์ ผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ลำบากก็อย่าได้ท้อถอย จงอดทนต่อไป “จงเรียนคำเปรียบจากต้นมะเดื่อเทศ เมื่อกิ่งอ่อนของมันผลิใบออก ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งเหล่านั้น ก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประตูแล้ว” (มัทธิว 24:32,38)

7 “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงมีใจอดทนเอาเถอะ” ข้อนี้มีได้กล่าวเฉพาะเจาะจงว่าอดทนเกี่ยวกับอะไรบ้าง ทุกคนต้องมีสิ่งที่ต้องอดทนด้วยกันทั้งสิ้น แต่อาจจะอดทนในสิ่งที่ไม่เหมือนกันก็ได้ บางครั้งต้องอดทนต่อความยากจน อดทนต่อการเข้าใจผิด บางครั้งต้องอดทนต่อญาติพี่น้องและคนในครอบครัว บางครั้งต้องอดทนต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับทรัพย์สิน ไม่ว่าสิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไร ต้องมีความอดทนทั้งนั้น

การอดทน หมายถึงการพร้อมเสมอที่จะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ แม้การเสียเปรียบบางครั้งต้องอดทนด้วยน้ำตา ด้วยความชอกช้ำใจก็ตาม เราก็ต้องทนให้ถึงที่สุด “จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา” นี่ก็คือเหตุผลที่เราต้องอดทน เราจะได้รับความหวัง และกำลังความสามารถในการอดทนได้ ก็โดยนิกถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์อาจารย์เปาโลบอกว่า “ถ้าเราอดทน เราก็จะได้ครอบครองกับพระองค์ด้วย” (2 ทิโมธี 2:12)

ท่านยากอบได้แนะนำให้รอคอย การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ด้วยความอดทนสี่ประการคือ

(1). **อดทนด้วยความหวัง** (ข้อ 7) ชวานามิได้หว่านเมล็ดพืชโดยเฝ้าสังเกตลมและฝน (ดูท่านผู้ประกาศ 11:4) เขาหว่านตามฤดูกาล เพราะการหว่านนั้นเป็นหน้าที่ของมนุษย์ แต่ลมฝนเป็นหน้าที่ของพระเจ้าที่จะประทานให้ มนุษย์ต้องทำตามหน้าที่ให้ครบถ้วนก่อน พระเจ้าจึงจะสำแดงการกระทำของพระองค์ ทำให้ความหวังของมนุษย์สัมฤทธิ์ผล ไม่ว่าจะเป็นการประกาศพระกิตติคุณ แจกใบปลิว นำคนอื่นมาเชื่อพระเจ้า เมื่อคริสเตียนหวังดีต่อวิญญาณที่ยังไม่รอด คริสเตียนก็ต้องออกไปทำตามหน้าที่ของตน เท่าที่จะทำได้ นำข่าวประเสริฐออกไปประกาศ เมื่อคริสเตียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนแล้ว พระเจ้าก็จะเริ่มทำงานทันที โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ จะเข้าไปคลอใจผู้ที่ได้ฟังข่าวประเสริฐนั้น ให้เข้าใจและสำนึกในความผิดบาป กลับใจใหม่เชื่อพระองค์

คนที่มีชีวิตอยู่โดยไม่มี ความหวังอะไรเลยนั้น เป็นชีวิตที่เศร้าและน่าสงสารที่สุดอาจพูดได้ว่า คนไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากความหวัง การที่คริสเตียนออกไปประกาศพระกิตติคุณด้วยความยากลำบาก ก็เพราะหวังว่าจะมีคนกลับใจใหม่ การที่คริสเตียนยอมอดทนต่อการทดลองต่าง ๆ นั้น ก็เพราะมีความหวังว่า การอดทนนั้นไม่เปล่าประโยชน์ และพระเยซูคริสต์ได้ให้ความหวังแก่เราอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ว่า พระองค์จะเสด็จมาอีกในไม่ช้า ถึงวันนั้นพระเยซูคริสต์จะเข้าน้ำตาทุก ๆ หยดของเรา และมีความลำบากอีกต่อไป

(2). **อดทนด้วยความเชื่อ** (ข้อ 8) คริสเตียนได้พูดถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เป็นเวลานานแล้ว จนความเชื่อของคนบางคนอ่อนไป คิดว่าคงอีกนานกว่าพระเยซูจะเสด็จมา จึงมิได้เตรียมตัวไว้ แต่ท่านยากอบเตือนว่า ต้องเตรียมตัวรอคอยด้วยความตั้งใจ “แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีผู้รู้ถึงทูตสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว” (มัทธิว 24:36) “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในโมงที่ท่านไม่ทันคิดนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” (มัทธิว 24:45) อยู่เป็นเหมือนหญิงพรหมจารีเฝ้าห้องที่ว่างหลับ เมื่อตื่นขึ้น ไปซื้อน้ำมันกลับมา คนอื่นก็ได้เข้าไปกับเจ้าบ่าวในงานสมรสแล้ว

(3). **อดทนด้วยความรัก** (ข้อ 9) พระเยซูคริสต์ได้ทรงพยากรณ์ไว้ในพระธรรมมัทธิวบทที่ 24 ข้อ 14 ว่า ในวันสิ้นสุดของโลก “ความรักของคนเป็นอันมากจะเอือกเย็นลง” คนจะทำความชั่ว จะรักโลกมากยิ่งขึ้น ปัจจุบัน จะได้ยินบ่อย ๆ ว่า คริสเตียนในคริสตจักรโน้น คริสตจักรนี้แตกแยกกัน ไม่ได้รักซึ่งกันและกัน ไม่มีความอดทน ขาดการอภัยซึ่งกันและกัน บ่นว่ากันและกัน นี่เป็นความบกพร่องอย่างหนึ่งซึ่งแสดงว่าคริสเตียนขาดความรักใคร่กัน ขาดความอดทน คนเป็นจำนวนมากต้องการให้คนอื่นปฏิบัติต่อเขาดีที่สุด แต่ลืมไปว่า เขาเองก็ต้องปฏิบัติต่อคนอื่นให้ดีที่สุดเช่นเดียวกัน

“อย่าบ่นว่ากันและกัน เกรงว่าท่านจะถูกพิพากษา” แสดงว่า การบ่นว่ากันเป็นบาปอย่างหนึ่ง ซึ่งพระเจ้าจะพิพากษาลงโทษ ขณะที่คริสตจักรตกอยู่ในการทดลองนั้น ไม่ใช่เวลาซึ่งคริสเตียนจะมาบ่นว่า

กัน ทำให้ความแตกร้าต่าง ๆ ขยายตัวมากยิ่งขึ้น ควรจะเป็นเวลาซึ่งทุกคนร่วมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมกันรักษาความบริสุทธิ์ในวิหารของพระเจ้าหนุนน้ำใจซึ่งกันและกัน เพราะว่า “พระองค์ผู้พิพากษา ทรงยื่นตรงหน้าประตูแล้ว” การเสด็จมาของพระเยซูครั้งนี้ ไม่ใช่มาเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดแต่จะมา พิพากษามนุษย์ เพราะฉะนั้น ต้องระวังคำพูดทุกคำในชีวิตประจำวันของเราให้ดี (ขอให้อ่าน มัทธิว 12:36-37)

(4) .อดทนตามแบบอย่างของผู้ชอบธรรม (ข้อ 10,11) การศึกษาชีวิตประวัติ บุคคลสำคัญต่าง ๆ ซึ่งรักพระเจ้า มีชีวิตติดสนิทอยู่กับพระองค์ จะเป็นประโยชน์ของเรา จากประสบการณ์ในชีวิตที่แท้จริงของท่านเหล่านั้น ซึ่งได้ฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ เผชิญกับความทุกข์ยากลำบากด้วยความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว อดทน จนถึงหลักชัย จะช่วยหนุนใจให้เรา มีความอดทนยิ่งขึ้น พระคัมภีร์ได้ยกตัวอย่าง ในความอดทน และความเพียรพยายามของผู้พยากรณ์ ซึ่งได้กล่าวข้อความในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า แม้จะต้อง พบอุปสรรค มีศัตรูคอยกีดขวางรังควาน แต่ก็ยอมอดทน กระทำในสิ่งซึ่งเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้า

โยบเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดในการอดทน ความทุกข์ลำบากซึ่งโยบได้รับ จากการทดลองของ ซาตานนั้น เชื่อว่ามีน้อยคนนักที่จะได้ประสบ โยบต้องสูญเสียทรัพย์สินเงินทอง สูญเสียบุตรสุดที่รักทุกคน ในระยะเวลาอันรวดเร็วติดต่อกัน แต่ความอดทน ความจงรักภักดีของท่าน ก็เป็นพยานที่ดีเพื่อพระเจ้าต่อหน้าพยานารซาตานว่า มนุษย์ไม่ได้รักพระเจ้าเพราะเห็นแก่พระพรซึ่งพระเจ้าประทานให้เท่านั้น แต่ที่มนุษย์รักพระเจ้ายิ่งก็เพราะพระองค์เอง “ทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตากรุณา” สมควรอย่างยิ่งที่มนุษย์ จะมอบความรักทั้งสิ้นให้แก่พระองค์ ผลการอดทนของโยบ พระเจ้าทรงอวยพรแก่โยบมากกว่าเดิมสองเท่า ถ้าคริสเตียนมีความอดทนมากขึ้น พระเจ้าก็จะอวยพรให้มากขึ้นอีกเท่าหนึ่ง พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเมตตากรุณาแก่โยบอย่างไร พระองค์ก็จะสำแดงแก่เราอย่างนั้น

บทเรียนที่ 13 การอธิษฐาน

ยากอบ 5:13-20

วิชาสุขศึกษาได้แนะนำวิธีการรักษาสุขภาพอนามัย ซึ่งจะช่วยให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ไว้ที่
ประการดังนี้

1. ต้องรับประทานอาหาร ที่มีประโยชน์ต่อร่างกายให้ได้สัดส่วน
2. ต้องรักษาความสะอาดของร่างกาย ที่อยู่อาศัย เครื่องใช้สอยต่าง ๆ
3. ต้องออกกำลังกายเสมอ
4. ต้องอยู่ในสถานที่ ที่มีอากาศบริสุทธิ์

การที่จะช่วยให้ชีวิตคริสเตียนมีจิตวิญญาณที่แข็งแรงสมบูรณ์ ก็อาศัยหลักเดียวกันนี้ กล่าวคือ

1. ต้องรับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณให้สม่ำเสมอ ได้แก่การอ่านพระวจนะของพระเจ้าทุก
วัน
2. ต้องรักษาความสะอาด ความบริสุทธิ์ของชีวิตคริสเตียน
3. ต้องออกกำลังกายช่วยงานพระเจ้าเช่นการเป็นพยาน แจกใบปลิว ช่วยงานต่าง ๆ ของ
คริสตจักร

4. หายใจเอาอากาศที่บริสุทธิ์ ได้แก่การอธิษฐานเข้าเฝ้าพระเจ้าเสมอ

ชีวิตฝ่ายเนื้อหนังขาดการหายใจไม่ได้ฉันใด ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณก็ขาดการอธิษฐานไม่ได้ฉัน
นั้น พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงบริสุทธิ์ที่รอบคอบ ครบถ้วนทุกประการ
เมื่อพระองค์รับสภาพเป็นมนุษย์ แม้พระองค์ทรงบริสุทธิ์ แต่พระองค์ก็ต้องอธิษฐาน ขอพระบิดาทรง
เพิ่มเติมกำลัง ประทานความมีชัยให้แก่พระองค์ พระองค์ทรงอธิษฐานเวลาเช้ามีด (ดู มาระโก 1:35)
เวลากลางคืน (ดู ลูกา 6:12) เวลารับประทานอาหาร (ดู มัทธิว 14:19, 15:36, ลูกา 22:19, 24:30) เวลา
รับศีลล้างบาป (ดู ลูกา 3:21) เวลาทำงานยุ่งยาก (ดู มาระโก 3:7-14, ลูกา 6:12, 13) เวลาที่มีความทุกข์ใจ (ดู
ยอห์น 11:33-42, ลูกา 22:41-44) และยังมีอีกหลายข้อ ที่กล่าวถึงการอธิษฐานของพระเยซู ชีวิตของพระ
เยซูเต็มไปด้วยการอธิษฐาน พระองค์อธิษฐานตลอดเวลา ทุกโอกาสที่จะทำได้ บางครั้งพระองค์ทรง
อธิษฐานตลอดคืนมิได้นอนหลับ บางครั้งอธิษฐานจนเหงื่อโทรมพระกาย บางครั้งอธิษฐานด้วยน้ำตา
เพื่อคนบาป คนอ่อนแอ เพื่อให้มีความเชื่อและเพื่อพระองค์เองจะได้ฤทธิ์อำนาจเพิ่มเติมจากพระบิดา
สามารถปฏิบัติทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้สำเร็จครบถ้วนพระเยซูเองยังทรงอธิษฐาน
มากมายเพียงนี้ เราเป็นผู้ใดเล่าจึงกล้าละเลยการอธิษฐาน

13 ก่อนจะจบจดหมายฉบับนี้ ท่านยากอบได้กล่าวถึงเรื่องการอธิษฐาน เพราะเป็นสิ่งจำเป็น และสำคัญยิ่ง สำหรับคริสเตียนซึ่งตกอยู่ในการทดลอง ต้องอาศัยการอธิษฐานเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่าง ใกล้ชิดเท่านั้น จึงจะสามารถสู้ทนการทดลองได้ตลอด ขณะที่มีความทุกข์จงอธิษฐานต่อพระเจ้า พระองค์ทรงยินดีที่เห็นบุตรของพระองค์ เชื่อฟัง ไว้วางใจในพระองค์ และขณะที่มีความสุข ก็ควร ขอบพระคุณ สรรเสริญพระองค์ พระองค์ทรงพอพระทัยอย่างยิ่ง ที่บุตรของพระองค์รู้จักสำนึกถึง พระคุณและความรักของพระองค์ คนเป็นจำนวนมากจะอธิษฐานก็ต่อเมื่อมีความทุกข์ลำบากเท่านั้น เมื่อมีความสุขสบายก็ลืมขอบพระคุณ สรรเสริญพระองค์ เช่นเดียวกับเด็กบางคน เวลาปกติมักจะไม ค่อยชอบเข้าใกล้บิดาของตน แต่เมื่อต้องการเงิน ไม่ว่าเขาจะมีฐานะยุ่งยากอย่างไร ก็พยายามเข้าพบจนได้

พระคัมภีร์ข้อนี้ยังชี้ให้เราทราบอีกว่า ชีวิตคริสเตียนไม่ใช่ว่าจะมีแต่ความสุขหรือความทุกข์ อย่างเดียวตลอดไป ที่เป็นเช่นนี้ เพราะพระเจ้าต้องการให้ มีประสบการณ์ในชีวิตคริสเตียนที่แท้จริง ให้ เข้าใจพระคุณและความรักของพระองค์ดียิ่งขึ้น

14-16 กล่าวถึงการอธิษฐานรักษาโรค ขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงทำงานร่วมกับเหล่าสาวกของ พระองค์ พระองค์ทรงสำแดงการอัศจรรย์มากมายหลายอย่าง ทรงรักษาคนป่วยให้หาย เรียกคนตาบอดให้ ฟันขึ้นมา ขับไล่ผีซึ่งสิงอยู่ในร่างกายของคนออก ฯลฯ หลังจากพระองค์เสด็จสู่สวรรค์แล้ว พระองค์ก็ ได้ประทานฤทธิ์อำนาจแก่สาวกของพระองค์ ให้สามารถทำการอัศจรรย์เช่นเดียวกัน

พระองค์ตรัสว่า ผู้ที่เชื่อนั้นจะสามารถทำการใหญ่กว่าพระองค์ เพื่อเป็นการยืนยันว่า พระองค์ ยังทรงพระชนม์อยู่ตลอดเวลาทั้งวันนี้ วันนี้ และตลอดไปเป็นนิรันดร์

สมัยนี้มีคริสเตียนเป็นจำนวนมาก ไม่เชื่อในการอัศจรรย์ของพระเจ้า ไม่เชื่อคำสัญญาของพระ เยซูคริสต์ที่ให้ไว้ว่า “มีคนที่ไหน หมายถึงที่ไหนจะบังเกิดขึ้นที่นั่น....” (ดู มาระโก 16:17) ดู ประหนึ่งว่าวิทยาศาสตร์ยิ่งเจริญก้าวหน้า มนุษย์ก็ยิ่งพึ่งฤทธิ์อำนาจของพระเยซูน้อยลง ผู้รับใช้ของพระ เจ้าเป็นจำนวนมากหันกลับไปพึ่งวิทยาศาสตร์ พึ่งวิทยาการ ความรู้ พึ่งตัวเอง มองข้ามพระเจ้าไป งานที่ เขากระทำมีแต่ความหุรหุรน่าดูเพียงภายนอก แต่ไม่ได้เกิดผลฝ่ายวิญญาณจิตเท่าที่ควร แม้จริงอำนาจ ของพระเยซูคริสต์เจ้ามิได้เสื่อมลง พระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง มนุษย์ต่างหากที่เปลี่ยนแปลง พระองค์ ทรงสัญญาว่า จะประทานฤทธิ์อำนาจให้แก่บุตรของพระองค์ในวันที่สุดของโลก พระองค์จะปฏิบัติตาม พระสัญญานั้นอย่างแน่นอน (ดู กิจการ 2:17-21) พระองค์มีฤทธิ์อำนาจ ในสมัยก่อน ทรงแยกน้ำทะเล ออกจากกัน ทรงเลี้ยงชนชาติอิสราเอลในป่าเป็นเวลาถึงสี่สิบปี ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ อย่างใด เดียวนี้และวันนี้พระองค์ก็ทรงกระทำได้อย่างนั้น “ใครเชื่อก็ทำได้ทุกสิ่ง” (มาระโก 9:23) เพราะฉะนั้นผู้ ที่เจ็บป่วย ถ้ามีความเชื่อจริง ก็อธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้า ขอพระองค์ทรงโปรดรักษา พระองค์จะรักษา ให้หายตามความเชื่อของเขา

เมื่อพิจารณาพระคัมภีร์ถึงต้นเหตุของการป่วยไข้ อาจเนื่องจากสามประการด้วยกันคือ (1) เป็นการทดลองซึ่งพระเจ้าอนุญาตให้เกิดขึ้น (2) เป็นการโจมตีของพญามาร (3) เกิดขึ้นเนื่องจากความบาปของตน (รวมทั้งการไม่รู้จักรักยาสุขภาพอนามัยด้วย) ฉะนั้นหากการเจ็บป่วยเกิดเนื่องด้วยความบาปของตน ต้องสำนึกผิด กลับใจใหม่ ทูลขอพระองค์อภัยโทษความผิดบาป แล้วพระองค์ก็จะยกโทษและทรงโปรดรักษาให้หาย

ข้อ 16 เตือนให้เราอธิษฐานเพื่อกันและกัน เมื่อมีโอกาสไปเยี่ยมเยียนคนป่วยการอธิษฐานเพื่อเขาจึงเป็นสิ่งดียิ่ง

17, 18 การอธิษฐานของเราบางครั้ง ดูประหนึ่งว่า พระเจ้าไม่ยอมฟัง และไม่ตอบจนรู้สึกท้อถอย หมดกำลังใจ หากพระเจ้าไม่ตอบการอธิษฐานของเราทันที อาจเป็นเพราะ (ก) เราขอในสิ่งไม่ถูกต้อง (ดู ยากอบ 4:3) (ข) เวลาของพระองค์ยังไม่ถึง (ค) พระเจ้าต้องการให้เรารอคอย เพื่อทดลองความเชื่อ (ง) เราขาดความเชื่อ ถ้ารู้สึกว่าคุณอย่างดีพร้อมและอดทนรอเป็นเวลานานแล้ว พระองค์ยังไม่ตอบ ก็จงสำรวจตัวเองใหม่ว่ามีอะไรบกพร่องจำเพาะพระเนตรพระเจ้าหรือไม่ มีความผิดบาปอะไรเป็นสิ่งที่คิดขวางหรือไม่ เพราะ “พระเจ้ามิได้ทรงฟังคนบาป” (ยอห์น 9:31) เมื่อสารภาพผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์แล้ว พระองค์ก็จะทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเรา

“คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนแห่งผู้ชอบธรรม ก็มีอำนาจมากซึ่งจะทำให้เกิดผล” ผู้ชอบธรรมนี้หมายถึงคนที่ได้รับการไถ่โทษโดยพระโลหิตของพระเยซูแล้ว พระเจ้าจึงจะยอมรับ (ดู ฮีบรู 11:4, กาลาเทีย 2:16) สิ่งที่น่าสนใจในที่นี้ก็คือ ท่านยากอบมิได้กล่าวว่า คำอธิษฐานของศาสดาพยากรณ์ หรือของอัครสาวก หรือของศิษยาภิบาลเท่านั้นที่มีอำนาจมาก แต่กล่าวว่า คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรม มีอำนาจมาก เพราะฉะนั้น ทุกคนที่ได้เป็นผู้ชอบธรรมแล้ว โดยการไถ่ของพระเยซูคริสต์ อย่านำคำอธิษฐานของตัวเอง ถ้าการอธิษฐานของเราไม่เกิดผล อาจเนื่องจากว่าเราอธิษฐานด้วยความเย็นชาเกินไป จงอธิษฐานใหม่ คำอธิษฐานที่ร้อนรนจะนำไปให้เกิดผล

ท่านยากอบได้เน้นถึงท่านเอลียาเป็นพิเศษ (อ่านข้อ 17) พระเจ้าของเอลียา ก็เป็นพระเจ้าของเรา เพราะฉะนั้นสิ่งที่เอลียาทำได้ เราก็น่าจะทำได้ ถ้าเรามีความเชื่อ และความร้อนรนเหมือนเอลียา

19, 20 คริสเตียนหลายคนเข้าใจความหมายของข้อ 20 ผิดไป คิดว่า ถ้าได้ช่วยจิตวิญญาณดวงหนึ่งให้รอด ก็สามรถปกปิดการบาป ซึ่งตนได้กระทำไว้ได้เป็นอันมาก ความหมายที่แท้จริงของข้อนี้คือ ถ้าผู้ใดสามารถช่วยคนที่หลงหายไป ให้กลับใจใหม่รับความรอดไม่เพียงแต่คนที่หลงหายไปนั้น จะได้รับความรอด แต่พระเจ้าอาจใช้เขาไปนำวิญญาณอื่นอีกหลายดวงซึ่งยังไม่รอด ให้ได้รับความรอดด้วย ซึ่งเป็นการ “ปกปิดการบาปเป็นอันมาก”

พระคัมภีร์ช่วยให้สายตาของคริสเตียน มองได้กว้างและไกลยิ่งขึ้น ทำให้มองเห็นความสำคัญของการช่วยจิตวิญญาณมนุษย์ ผลอันใหญ่หลวงย่อมเกิดแก่ตัวเอง แก่ผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือ และแก่คนอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งยังไม่ได้รับความรอด

พระธรรมยากอบเริ่มต้นด้วยการปลอบโยนคริสเตียน ซึ่งตกอยู่ในการทดลองกล่าวถึงความเชื่อและความประพฤติของคริสเตียน และลงท้ายด้วยการเตือนให้คริสเตียนนำคนที่หลงไปให้กลับคืนดีกับพระเจ้า สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ ความเชื่อของคริสเตียนต้องประกอบด้วยการประพฤติ ผลจากการที่ปฏิบัติถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ก็จะทำให้สามารถคลายให้คนบาปซึ่งหลงหายไปเหล่านั้น หันกลับมาหาพระองค์.